

คำนำสำนักพิมพ์

ยุคสมัยแห่งความสิ้นหวัง นวนิยายไซไฟแฟนตาซีขนาด ๑๓ ตอนของจินตทัศน์ เหลืองเพียรสมุท เรื่องนี้ ยังแยกย่อย ออกเป็นแฟนตาซีสตีมพังก์ (steampunk) เล่าเรื่องอนาคต ในอดีต ในประเทศหรือเมืองสมมติที่แบ่งโครงสร้างเมือง ออกเป็นเมืองชั้นบนและชั้นล่าง ด้วยบรรยากาศผสมผสาน ระหว่างความเก่าแก่ของยุควิกตอเรีย ผ่านตัวละครโอลิเวอร์ เลียม ฮิลสัน ขุนนางหนุ่มนักดนตรีชั้นสูง กับเมแกน เด็กสาวรับใช้มนุษย์หุ่นยนต์ และกับคนชั้นล่าง โดยเฉพาะ โจเอล ยังก์ หนุ่มนักนอน (sleeper) ที่อาศัยอยู่ในเมือง อันไม่น่าอยู่ ด้วยผู้คนยากจน ขาดแคลน และบ้างก็ล้มป่วย ลงด้วยโรคประหลาดๆ ตลอดถึงตัวละครอันดูลึกลับซับซ้อน ในแหล่งสถานประมูลของเก่าอย่างโรเบิร์ต สแกนแลน และ จีอา ซึ่งตัวละครทั้งหมดเหล่านี้ แม้จะมีความเหลื่อมล้ำ ตำสูงและแตกต่างกันทางชนชั้น แต่ในอีกด้านหนึ่งก็มีสายใย เกาะเกี่ยวเชื่อมโยง ถ่ายเทวิถีไปมาระหว่างเมืองสองเมือง อีกทั้งยังจะมีความหวัง มีแสงสว่างอยู่เรื่องๆ อยู่ในยุคสมัย ที่ดูเหมือนว่าจะสิ้นหวัง

อนึ่ง นวนิยายเรื่องนี้ เมื่อครั้งที่นักเขียนส่งต้นฉบับ
เข้าประกวดรางวัล YTA: Young Thai Artist Award
เมื่อปี ๒๕๕๕ ได้รางวัลดีเด่น และต่อมานักเขียนได้นำ
ต้นฉบับมาปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม กระทั่งสมบูรณ์แล้วใจ
ให้สำนักพิมพ์ได้นำเสนอแก่ผู้อ่าน และนับเป็นผลงาน
วรรณกรรมลำดับถัดจากรวมเรื่องสั้น *สิงโตนอกคอก*
ที่สำนักพิมพ์จัดพิมพ์ไว้เมื่อปี ๒๕๖๐

แพรวสำนักพิมพ์

มีนาคม ๒๕๖๒

โจเอล ยังก็ ลืมตาขึ้นในกล่องที่ดูเหมือนโลงศพ ผั่งด้านใน
ทุกด้านบุนวมสีน้ำตาลเข้ม มีเสียงดังมาจากภายนอกกล่อง
เสียงนั้นพูดคุยกับเขา

“สวัสดีโจเอล ยินดีต้อนรับสู่การตื่น”

“สวัสดีเฟลิกซ์ ผมขอยาออโรแพมเพิ่มสามแผงนะ”

ฝากล่องค่อยๆ เคลื่อนเปิดออกไปทางขวามือโดยที่โจเอล
ไม่ได้ขยับตัว เขามองเห็นมือของใครคนหนึ่งเลื่อนฝากล่องออกให้
เสียงนั้นยังคงเอ่ยต่อ “เพิ่มอีกหระอโจเอล นายชักจะติดยา
นะเนี่ย”

ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่งเมื่อฝากล่องเปิดออกจนสุด มีสายไฟ
สองเส้นงอกออกมาจากท้ายทอยของเขา เหมือนเป็นหุ่นยนต์
แต่โจเอลขอยืนยันร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าตัวเองเป็นมนุษย์ เขา
ดึงสายไฟสองเส้นออกจากขั้วเสียบตรงท้ายทอย ขยี้ตาแล้ว

ก็ตบหน้าผากตัวเองเพื่อไล่อาการปวดหัว จบท้ายด้วยการ
ครางเบาๆ อย่างเหนื่อยอ่อน

เฟลิกซ์บอกว่าเขาติดยาเธอ นั่นสินะ เขาหันไปทาง
ต้นกำเนิดเสียงที่คุยกับเขามาจนถึงเมื่อครู่ ชายร่างผอมผมสีอ่อน
คนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น กำลังมองมาที่เขาด้วยสายตาคาดจะคาดเดา
ว่าคิดอะไรอยู่

โจเอลเอ่ยตอบเสียงแหบแห้ง “คนที่เข้าสู่วงการนี้ มีใคร
หนีพ้นบ้างล่ะ”

เฟลิกซ์ไม่ได้ตอบอะไรอีก เขาเดินไปทางประตูห้อง
ออกจากห้องแล้วปิดประตูก่อนที่โจเอลจะได้พูดอะไร โจเอล
ลุกขึ้นจากกล่องของเขา ร่างกายปวดไปหมดเหมือนจะประท้วง
ทันทีที่ยืนขึ้น เขามองไปรอบๆ ในห้องนี้ยังมีกล่องอีก
หลายใบวางเรียงกันอยู่ ทุกใบเหมือนหีบศพ บางใบฝา
เปิดอยู่และภายในว่างเปล่า อีกหลายใบปิดสนิท คงมีใครสักคน
นอนหลับอยู่ในนั้น

เขาใช้มือยันผนัง ค่อยๆ เดินโซเซไปที่ประตู ทนาวฉิบ
ในห้องนี้เย็นเกินไป...

มือเปิดประตูออกสู่ทางเดินด้านนอก มันเป็นทางเดินยาว
ที่มีหน้าต่างเต็มไปหมด แต่ไม่มีผ้าม่าน ชายหนุ่มหรือตาเมื่อเจอ
แสงจ้าซึ่งสาดผ่านกระจกหลายบานเข้ามา โจเอลเดินอย่าง
ไร้เรี่ยวแรงออกไปจนถึงประตูที่สุดทางเดิน เขาเปิดเข้าไปและ
พบห้องที่ตัวเองคุ้นเคยเป็นอย่างดี

ห้องที่ไร้ชีวิตชีวา ผนังตกแต่งด้วยรูปภาพสองสามรูป

ที่ไม่มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ใดนอกจาก
เก้าอี้สี่น้ำตาลซึ่งล้าชานไม่เท่ากัน วางเรียงรายเป็นแถวสำหรับ
นั่งรอ ถัดจากประตูที่เขาเพิ่งออกมามีโต๊ะเขียนหนังสือตัวใหญ่
การตกแต่งเกือบทุกอย่างเป็นสีเทาหมองหม่น

เฟลิกซ์อยู่ด้านหลังโต๊ะตัวนั้น ดวงตาลังกรอบแว่นเฟ่งดู
เอกสารบนโต๊ะ ส่วนบรรดาเก้าอี้รอเหล่านั้นว่างเปล่า

“ลงบัญชีไว้ให้ด้วยนะ” โจเอลเอ่ย เขาสามารถเบิกเงิน
ค่าทำงานได้เพียงครั้งเดียวตอนปลายเดือน ฉะนั้นตอนนี้เขาเลย
ไม่มีเงินติดตัวมากพอจะจ่ายค่ายา ชายหนุ่มได้แต่ให้ทางร้าน
ลงบัญชีไว้ ทุกเดือนเฟลิกซ์จะหักค่ายาออกจากค่าทำงานของเขา
สุดท้ายเงินที่ได้รับจากการทำงานก็เลยน้อยนิดอย่างกับเงินทอง
ไปเสียทุกที

เฟลิกซ์พยักหน้ารับ ปลายนิ้วชี้เอกสารที่คงเป็นบันทึก
การทำงานของโจเอล “วันนี้ได้อีกสามชั่วโมง รวมเดือนนี้นาย
ทำได้สามสิบชั่วโมงแล้ว นี่เพิ่งสัปดาห์แรกของเดือนเอง รับรอง
อีกไม่นานก็รวยละ”

พูดจบเฟลิกซ์ก็ยิ้มโชว์ฟันเกนิดๆ โจเอลไม่ยิ้มตอบ เขา
ถามกลับ “หักค่ายาแล้วจะเหลือเท่าไร”

รอยยิ้มนั้นจางลงบ้าง เฟลิกซ์ก็มลงหยิบแผงยาใส่ถุง
กระดาษ ส่งข้ามโต๊ะมาให้โจเอลพร้อมเอ่ยว่า “ก็ยิ่งพอเหลือ
ละหน้า ฉันทบอกนายแล้วว่าอย่าใช้ยาให้มากนัก”

“นายไม่เคย...” โจเอลเตอะลิ้นกับเพดานปาก “นายไม่รู้
หรือกว่ามันเป็นยังไง”

ชายหลังเคาน์เตอร์ปิดสมุดบันทึกของตนและยิ้มเศร้า ๆ
ให้โจเอล ก่อนพูดเชิงซ้ำ
“ฉันรู้ว่ามันจะจบยังไง ฉันเลยไม่เคย”

ห้องฟ้าสีเทาทำให้เมืองดูหมองหม่น ก้อนเมฆบนฟ้าดูหนาทึบ
และหนัก ให้ความบรรยากาศที่อับและกดทับ ก้อนอ้วนสีหิมะมี
ราวกับอีกวินาทีเดียวก็จะทรงตัวอยู่ไม่ไหว เมื่อเขาเดินออกจาก
อาคาร ฝนก็โรยตัวลงคลุมเมือง ทัศนียภาพถูกทาบทาด้วย
ม่านฝนสีควัน

โจเอลซุกซองใส่ยาไว้ลึกในอกเสื้อคลุมเพื่อป้องกันมัน
จากน้ำ เขาไถ่ขณะที่เดินผ่านม่านฝน รู้สึกเหมือนไม่ได้นอน
ทั้งที่เพิ่งนอนมาสามชั่วโมง เขาคิดจะกลับบ้านไปนอนหลับ แต่
แค่คิดก็อยากจะอาเจียนออกมา กลับไปบ้านเพื่อนนอนพลิกตัว
ไปมาอยู่บนเตียงนะรี เพื่อจะตาค้างอยู่หลายชั่วโมง นอน
ยังไงก็หลับไม่ลงนะหรือ...

เขานึกถึงคำพูดของเฟลิกซ์ เขาใช้ยามากเกินไปแล้ว แต่
จะทำอย่างไรได้ละ ร่างกายบังคับให้เขาไม่อาจเลือกทางอื่น
ชายหนุ่มก้มมองทางเท้าที่ชุ่มแฉะด้วยแอ่งน้ำเล็กๆ ก่อนจะ
ถอนหายใจ

เขาอยากออกจากสิ่งที่กำลังทำอยู่ในตอนนี้ แต่มีปัญหา
ติดขัดหลายอย่าง ทางเดียวที่จะแก้ปัญหาก็ได้ ก็คือต้องมีเงิน
ก้อนใหญ่สักก้อนหนึ่ง

คิดแล้วก็เพลอกัตรีมฝีปากอย่างว่าวุ่น โจเอลงยหน้ามอง

ห้องฟ้าสีเทา ก่อนจะหมุนตัวหันจากทิศทางที่ตรงสู่บ้านของตน
เปลี่ยนใจมุ่งหน้าไปคฤหาสน์ฮิลล์แทน

โจเอลพบกับเจ้าของคฤหาสน์ฮิลล์เป็นครั้งแรกเมื่อ
หกเดือนก่อนในกาลิโนขนาดใหญ่ใจกลางเมือง

เนื่องจากความขัดสนทางรายได้ โจเอลจึงรับทำงาน
หลายอย่าง หนึ่งในงานของเขาคือเป็นพนักงานกาลิโน คอย
ต้อนรับลูกค้าทุกประเภทตั้งแต่ผู้ดีไปจนถึงก๊วย ที่กาลิโนนั่นเอง
ที่เขาได้พบกับคุณชายฮิลล์

โอลิเวอร์ เลียม ฮิลล์ น่าจะอายุมากกว่าเขาราวสี่หรือ
ห้าปี แต่เมื่อเทียบกับโจเอลที่สุขภาพทรุดโทรมแล้ว โอลิเวอร์
มีรูปลักษณ์ภายนอกที่หนุ่มกว่ามาก ชายคนนี้มีเชื้อสายขุนนาง
เก่าแก่ เพิ่งย้ายมาจากอังกฤษเมื่อสองปีก่อนพร้อมด้วยทรัพย์สิน
ส่วนตัวจำนวนหนึ่ง โจเอลเดาว่าจำนวนหนึ่งที่ว่านั้นคงมากพอ
ให้อยู่ได้อย่างสบายโดยไม่ต้องทำงานอะไร

วันนั้นคุณชายแฉะมาเล่นไพ่หย่อนอารมณ์ ผู้จัดการบอกให้
โจเอลเป็นคนพาลูกค้าท่านนี้ไปส่งที่รถม้าหลังออกจากบ่อน
โจเอลทำตามคำสั่ง แต่ท่าทางอ่อนระห้อยโรยแรงของเขาทำให้
โอลิเวอร์ออกปากถามว่า “ไม่สบายหรือ” เพียงเท่านั้นเอง
ผู้จัดการกาลิโนก็แล่นเข้ามาช่วยรับหน้า ผู้จัดการขอโทษขอโพย
และอธิบายเรื่อง ‘งานเสริมที่ส่งผลต่อสุขภาพ’ ของโจเอล
คำพูดนั้นกระตุ้นความสนใจของโอลิเวอร์

“สลิปเปอร์จิ้งหรือ ผมอยากเจอสักคนหนึ่งมานานแล้ว”
คุณชายลดกระจกหน้าต่างรถลงและชะโงกมาจ้องดูลูกตาโจเอล

ราวกับเขาเป็นเพียงตุ๊กตาตั้งโชว์ “มานตาผิตปกตินิดหน่อยนะ ใ้ช้ยาหรือเปล่า”

โจเอลกระดากปากที่จะตอบ แต่ประตูลงแหวียงเปิดโดยไม่รู้คำตอบของเขา โอลิเวอร์ยื่นมือออกมา

“ไปกับผมหน่อย ผมจ้างคุณต่อชั่วโมงเท่าค่าจ้างในบ่อน”
คุณชายหันไปมองผู้จัดการ “คงไม่ว่านะ”

แน่นอนว่าไม่มีใครอยากขัดใจแขก ผู้จัดการตอบว่า “ไม่ครับท่าน”

หลังจากนั้นโจเอลก็ถูกรุนหลังให้ขึ้นรถไปกับโอลิเวอร์อย่างไม่รู้จุดหมายปลายทาง

“เอ่อ คือ...” ชายหนุ่มขยับตัวกระสับกระส่ายอยู่บนรถ เอ๋เอ๋ยเสียงอึกอ๊ก รู้สึกเสื้อผ้าที่ตัวเองสวมใส่ไม่เข้ากับความหรูหราของรถคันนี้ เขาสวมเครื่องแบบสำหรับเด็กประจำบ่อน ซึ่งนับว่าดีกว่าเสื้อผ้าของตัวเองแล้วก็จริง แต่มันก็เป็นแค่เชิ้ตกับเสื้อกั๊ก ๆ และกางเกงขายาวที่ตัดเย็บไม่พอดีตัว

“ทำตามสบาย” โอลิเวอร์ยิ้ม ประสานมือไว้บนตัก “ผมสนใจอาชีพของคุณ”

ชายคนนั้นสวมเสื้อผ้าเรียบๆ แต่ตัดเย็บอย่างดี กิริยาท่าทางเป็นของผู้ที่ถูกลูกฝึกมาแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันก็ดูสบายๆ คล้ายไม่มีพระในธรรมเนียมนิด เขาเอนหลังพิงเบาะรถและเริ่มซักถามโจเอล

“คุณเริ่มมานานรึยัง”

“ประมาณ...สามปีครึ่ง” โจเอลตอบ รู้สึกริมฝีปากหนักอึ้ง

เขาจำวันเดือนปีในอดีตไม่ค่อยได้ อาจเป็นผลจากการนอนหรือผลของยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

“เหตุผลล่ะ”

“ตอนนั้นผมไม่มีเงินเลย การเงินของผมวิกฤตหนัก ผมต้องการเงินไปจ่ายค่าเช่าห้อง”

“ตอนนั้นคุณคิดว่าจะทำแค่สองสามครั้ง” โอลิเวอร์ทาย
โจเอลหลับตาลง คิดถึงช่วงเวลานั้น ภาพเข็มแหลมและยาวิวูบวบเข้ามาในมโนสำนึก มันช่างเจ็บเสียนี่กระไร...

“ครับ แค่นี้พ้นช่วงวิกฤตที่ว่ำนั้น...” เขาตอบทั้งที่ยังไม่ลืมตา

“พจน์ได้เลยว่าตอนนี้คุณมาไกลจากจุดนั้นแล้ว” เสียงที่แสนสงบดังขึ้นจากข้างตัว

จู่ๆ ก็มีปลายนิ้วอุ่นๆ สองนิ้วเคลื่อนมาแตะที่ต้นคอเขามันทำให้โจเอลสะดุ้งเฮือก เขาลืมตาขึ้น โอลิเวอร์เอื้อมมือมาจับที่ขั้วเหล็กสีเงินสองตัวที่ฝังอยู่ในท้ายทอยของเขา มันฝังอยู่ทางซ้ายและขวาของต้นคอด้านหลังอย่างละข้าง ดูจากภายนอกเห็นเป็นรูกลมๆ สีเงิน ส่วนที่ลึกลงไปจากนั้นถูกฝังเข้าไปในเนื้อต้นคอ และด้านในสุดเชื่อมต่อไปถึงบางส่วนในสมองที่โจเอลไม่เข้าใจดีนัก

“ไม่เข้าใจ...แต่ก็ยอมให้พวกนั้นฝังมันลงมาในผิวหนังของเขา

“มันได้เงินดีทีเดียว...” โจเอลเอ่ยเสียงพรั่า ปลายนิ้วละออกไปแล้ว

“งั้นตอนนี้คุณก็คงร่ำรวยแล้ว” ชุนนางถาม
“คุณคิดแบบนั้น?” พุดจบกก็หัวเราะขึ้นๆ
“แน่นอนแล้วว้าไม่” โอลิเวอร์ยิ้มมุมปาก
พวกเขาเงยบกันอยู่ครู่หนึ่งก่อนชุนนางจะเอ่ยถามต่อ
“เงินไปไหนหมดล่ะ”

“ตอนแรกมันก็โอเค ผมส่งกลับไปให้แม่แก่ที่บ้านนอก”

“ลูกคนเดียว?”

“ครับ”

“ผมก็เหมือนกัน” เจ้าของรถบอก แต่คำพูดนั้นไม่ได้
ช่วยให้โจเอลรู้สึกว่าเขาตัวเองเป็นคนประเภทเดียวกับคู่สนทนาเลย
แม้แต่หน่อย

“แม่ของคุณเรียกร่องสูงหรือ” ชุนนางถาม เสียงหนึ่งคล้าย
พยายามจะไม่กล่าวหา

“เปล่าครับ แต่ผมต้องใช้เงินมากขึ้น”

“ปัญหา รุม่านตา?”

ลำคอของโจเอลแห้งผาก ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขาพบปะ
แต่ผู้คนในสังคมระดับล่าง จึงไม่ถนัดรับมือกับคนที่พูดดักทาง
คนอื่นได้ทุกด้านเช่นนี้

“ใช่” พนักงานบ่อนพยักหน้า ภูมื่อไปมาอย่างไม่สบายใจนัก

“ทำไมคุณถึงใช้ยา”

โจเอลขยับตัวอย่างกระสับกระส่าย น้ำเสียงของเขาฟังดู
คล้ายคนแก้ตัว “มันเป็นแค่...ยานอนหลับ”

“ยานอนหลับ” ปลายเสียงติดจะซัน

ชายหนุ่มหันไปมองเจ้าของเสียง “คุณไม่เคยนอน...คุณไม่รู้หรอก”

โอลิเวอร์จ้องตาเขาตอบ “บอกผมสิว่ามันเป็นอย่างไรร”

รถเล่นเข้ามาจอดในบริเวณคฤหาสน์ฮิลตัน คฤหาสน์แห่งนี้ เป็นบ้านหลังใหญ่ล้อมรอบด้วยสวนกว้าง มองดูจากภายนอก ก็รู้ว่ามียี่ห้อห้องหับมากมาย แต่รอบบริเวณช่างเงียบสนิทราวกับไม่มีใครอยู่เลย

โอลิเวอร์เชิญเขาไปพูดคุยที่แม่น้ำชาด้วยกัน โจเอลไม่มีช่องให้ปฏิเสธ เจ้าของบ้านนำเขาเข้าไปในอาคาร ตอนแรก ชายหนุ่มคิดว่าจะได้พบคนรับใช้มากมายยืนเรียงกันเพื่อรอต้อนรับ ทว่าในบ้านกลับมีตสนิท ไม่เห็นใครแม้แต่คนเดียว

เจ้าของบ้านพาเขาเข้าไปนั่งในห้องรับรองแขก นึกนอนมองไปรอบๆ ห้องนี้เป็นที่อยู่ของชุดรับแขกทำจากไม้บุหนวมสีออกมิดตั้งล้อมรอบโต๊ะไม้เตี้ยๆ ไม่มีของตกแต่งอะไร ที่ผนังด้านหนึ่งมีตู้ลิ้นชักทำจากไม้วอลนัทซึ่งไม่มีอะไรวางตกแต่งอีกเช่นกัน ห้องรับแขกที่ไร้ชีวิตจนน่าหวาดหวั่น ช่างประตุมีภาพเขียนสามภาพ ทั้งหมดเป็นภาพทิวทัศน์ที่ไร้ผู้คน หรือหากจะมีมนุษย์ ก็เห็นเป็นเพียงจุดเล็กๆ อยู่ไกลๆ

สลีปเปอร์สบตาเจ้าของบ้าน ชายคนนั้นนั่งตัวตรงบนเก้าอี้มองตรงมา แกว่งตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึก...

ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นในบ้านนี้ นอกจากโอลิเวอร์ผู้มีสายตาเหมือนภูตพราย และมีสีหน้าว่างเปล่าเหมือนแจกันไร้ดอกไม้

ไม่นานนักโจเอลก็ได้เห็นสิ่งมีชีวิตแรกในบ้านหลังนี้ เพราะประตูห้องเปิดออก ที่โผล่มาคือเด็กสาวผมดำคนหนึ่ง เธอคือสาวใช้ที่ยกน้ำซาร้อนๆมาให้

‘ไมลี ไม่ใช่สิ่งมีชีวิต...โจเอลมองปราดแรกก็รู้ว่าคนรับใช้คนนี้ไม่ใช่มนุษย์’

เธอตัดผมสั้นแค่ปลายคางและไว้ผมหน้าม้า สวมชุดกระโปรงสีดำนาว ปกคอแข็งและเป็นสีขาว คาดทับด้วยผ้ากันเปื้อนติดระบายสีขาว นกนอนรู้จักชุดกระโปรงแบบนี้ มันเป็นเครื่องแบบของบริษัทที่ให้เช่าหญิงรับใช้หุ่นยนต์ ดูว่าคุณชายขุนนางคงไม่ได้พาคนรับใช้ประจำตระกูลมาจากเกาะอังกฤษด้วย

‘เลยเลิกจ้างหุ่นยนต์แทน หัวสมัยใหม่ไม่น้อย ผู้มาเยือนคิดพลางขบริมฝีปากเบาๆ’

“ต้องให้ลำบากจนได้ เมแกน ขอบใจนะ” โอลิเวอร์ยิ้มให้เธออย่างสุภาพจนเกือบดูเสแสร้ง

“ไม่เป็นไรค่ะ นายท่าน” เด็กสาวตอบพร้อมรอยยิ้มท่าทางดีใจที่ได้บริการรับใช้ชายคนนี้

โจเอลเบือนหน้าหนีเสียจากภาพนั้น เขาไม่ค่อยมีความสุขที่ได้เห็นหุ่นยนต์ มันทำให้เขารู้สึกผิดเพื่อนในลำคอ

เมแกนออกจากห้องไป โอลิเวอร์ยกถ้วยชาขึ้นจิบ และหันมามองเขาด้วยแวตาสนใจยิ่ง

“มันไม่ค่อยสุภาพ แต่ผมอยากรู้ว่าคุณอายุเท่าไรแล้ว”

“ยี่สิบสาม”

ขุนนางพยักหน้า สีหน้าไม่ยินดียินร้าย “คุณตัดสินใจ
ฝังหัวเหล็กหลังผ่านไปนานเท่าไร?”

“ผมไม่แน่ใจ อาจจะต้องที่ท่ามาได้เกือบปี หรืออาจจะปี
กับอีกสองเดือน ผมจำไม่ได้ถ้วน”

“แต่ก็นานนะ แปลว่าคุณใช้เข็มอยู่ร่วมปี”

“ครับ” เขาพยักหน้ารับ ประสานมืออย่างเป็นกังวล
แต่ก็ตัดสินใจให้ข้อมูล “คนส่วนมากในวงการนี้ฝังหัวตั้งแต่
ครึ่งปีแรก”

“แล้วทำไมคุณช้าล่ะ”

“คงเป็นเพราะผมไม่ยอมรับว่าตัวเองจะทำตลอดไป แต่
สุดท้ายผู้จัดการร้านก็บอกผมว่า ผมควรเลิกหลอกตัวเองได้แล้ว”

“ตอนฝังมันเจ็บไหม”

“ไม่ครับ พวกเขาให้ดมยาสลบ” เขาพยายามระลึก แต่
คิดอะไรแทบไม่ออก สิ่งเดียวที่ชัดเจนในความทรงจำคือตัวเลข
“สิ่งที่เจ็บปวดที่สุดคือบิลค่าผ่าตัด”

“คุณต้องนอนที่ชั่วโมงเพื่อชดใช้มัน”

“มันกินเงินค่านอนของผมทั้งเดือนนั้น และนั่นทำให้
ทุกอย่างแย่ลง...”

โอลิเวอร์มองตรงมา สีหน้านิ่งจนคนถูกจ้องรู้สึกกระอัก-
กระอ่วน “ผมอยากให้คุณช่วยอธิบาย”

คราวนี้โจเอลไม่อยากจะตอบอีก “ผมอยากกลับไปที่บ้าน...”
เขาเอ่ยสั้นๆ

เมื่อได้ยินแบบนี้ โอลิเวอร์ก็ผ่อนท่าทีลง “ผมคงทำให้

คุณไม่สบายใจ ผมขอโทษจริงๆ ไม่ได้มีเจตนาแบบนั้น”

โจเอลไม่ตอบอะไร

“เรื่องทั้งหมดนี้เป็นความลับหรือเปล่า บริษัทซื้อการนอนห้ามพวกคุณไม่ให้พูดหรือ” ซุนนางถาม

“เปล่าครับ คุณสามารถเลือกสลิปเปอร์คนไหนก็ได้มาถาม ยิ่งคุณจ่ายเงินรายชั่วโมงแบบนี้ พวกเขาคงเล่าอย่างซ้าๆ... ละเอียดล่อ...จนถึงเช้า” ชายหนุ่มขี้ตา “เพียงแต่มันทำให้ผมรู้สึก...”

“รู้สึก?” ซุนนางรอคำตอบ

“มันไม่ใช่ความลับ แต่มันเป็นเรื่องส่วนตัว คุณเข้าใจไหม โลกนี้มีคนที่ชอบเล่าเรื่องส่วนตัวกับคนที่ไม่ชอบเล่าเรื่องส่วนตัว...”

โจเอลถูมือไปมา เขามองหน้าเจ้าของบ้าน “พนักงานของบ่อนไม่สามารถขัดคำสั่งลูกค้าได้ ยิ่งลูกค้าระดับสูงเช่นคุณ ผมไม่อยากจะเสี่ยงทำให้คุณไม่พอใจ แต่ผมไม่คิดที่นี่ย่อมอยู่ในเนื้อหาของการทำงานของผมด้วย...ผมอยากให้คุณส่งผมกลับไปทำงานตามปกติของผม”

โอลิเวอร์นั่งเงยบ โจอเอลดับฟังความเงยบนั้น นึกหงุดหงิดอยู่ในใจ ชายคนนี้รู้ว่าเขาไม่สามารถขัดขืนได้ และรู้ดีว่าเขาลำบากใจ หมอนี่แสดงคำขอโทษ แต่กลับไม่ยอมให้เขากลับไปจนกว่าตัวเองจะได้สิ่งที่ต้องการ ช่างเอาแต่ใจ...พวกซุนนาง!

“ทำไมคุณถึงอยากรู้” สลิปเปอร์กลั่นใจถาม

“มันเป็นอาชีพที่น่าสนใจมากนะ” เจ้าของบ้านมองตรงมา

ดวงตาสีฟ้าซีดจางบนใบหน้าได้รูปแต่ไร้อารมณ์ของเขาทำให้นึกถึงพวกภูตพราย โจเอลหลบตาลงมองพื้น

ชายตรงหน้านี่คงมีชีวิตสบายมากเสียจนมีเวลาอยากรู้ อยากเห็นเรื่องคนอื่น คนที่มีความทุกข์มากพอตัวอยู่แล้วไม่สนใจหรือกว่าคนอื่นเขาจะใช้ชีวิตอย่างไร

เขากัดริมฝีปากอย่างขมขื่น

“ผมบอกคุณไว้ก่อนเลยว่าผมจะไม่ยอมให้คุณเอาชีวิตผมมาฟังเล่นเป็นเรื่องตลก...”

เขาไม่พร้อมมีปัญหาเกี่ยวกับลูกคำที่เป็นขุนนาง แต่ก็ยังมีศักดิ์ศรีอยู่บ้าง...แม้จะน้อยนิด

“ผมไม่ได้คิดจะขบขันคุณเลย ผมจะถือเป็นเรื่องจริงจัง”

โอลิเวอร์กล่าว ดวงตาสีฟ้าใสมองสบมา ดูชื่อตรงต่อคำสัตย์นั้นเสียจนโจเอลเริ่มเชื่อ

ชายหนุ่มหลับตาลงอีกครั้ง มันเป็นเรื่องที่เขาทำเสมอยามลำบากใจ “ผมไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้คนแปลกหน้าฟังมาก่อน”

“คุณมีชีวิตที่ทุกข์ทรมาน” โอลิเวอร์เอ่ย “การได้พูดให้ใครสักคนฟังจะทำให้คุณดีขึ้น การพูดให้คนใกล้ตัวฟังรังแต่จะสร้างความกังวลใจให้พวกเขา คุณควรเลือกคนที่ไม่สนิทสนมและพระเจ้าได้ประทานมาให้คุณแล้ว”

“ให้ตายเถอะ คุณนี่ช่างพยายามโน้มน้าวจริง” โจเอลลื้มตาถลึงมองเจ้าของบ้าน เขาเกือบสบถแรงกว่านี้ แต่ก็ต้องยอมรับว่าโอลิเวอร์พูดถูกทั้งหมด “คุณก็รู้ว่าผมปฏิเสธคุณไม่ได้”

“ผมรู้และพยายามทำให้คุณสบายใจที่จะเล่ามากขึ้น จะได้

“ไม่รู้รู้สึกถูกบังคับ” ชุณหางแย้มยิ้มน้อยๆ แต่ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย

โจเอลถอนหายใจ เขาไม่สามารถขัดขืนคนตรงหน้าได้เลย ไม่ว่าจะด้วยฐานะลูกค้าของบ่อน หรือด้วยวิธีที่คนคนนั้นพูด ชายหนุ่มจ้องลึกลงไปในถ้วยชาที่เย็นชืดแล้ว และเขาก็เริ่มเล่าเรื่องราวออกมา

“ทุกคนคิดเสมอว่าจะทำเพียงครั้งเดียว แต่หลังจากนั้น เปดลิส... แก์ลิสเปอร์เซ็นต์ย้อนกลับมา พวกเขาจะแะมาบ่อยขึ้น บ่อยขึ้น และไม่นานมันก็กลายเป็นงานหลักของคนคนนั้นไป

“ถ้าจะถามว่าเพราะอะไร” โจเอลหมุนถ้วยชาเล่น “คำตอบคือเพราะมันหาเงินง่ายมากในตอนแรก และหากทางไหนได้เงิน มนุษย์เราจะทำซ้ำเสมอ ในที่สุดคุณก็จะเลิกทำงานเดิมของคุณ แล้วเปลี่ยนมานอนอย่างเต็มเวลา คำตอบแทนมากกว่าเดิม อู้ฟู่หน้าตื่นใจ หลายคนตัดสินใจฝังหัวตั้งแต่เดือนแรก เพราะการใช้เข็มมันเจ็บมาก”

เขาจ้องตาชุณหาง “มันเจ็บมากจริงๆ”

โอลิเวอร์ยิ้มชมเชย “คุณทนใช้เข็มปีหนึ่งเลยนะ”

“และตลอดหนึ่งปีนั้น ผมไม่เคยเจ็บน้อยลงหรือรู้สึกชินชาเลยแม้แต่ครั้งเดียว...”

งานของสลีปเปอร์คือการนอนในกล่องที่ออกแบบมาพิเศษ และฝังสายไฟสองเส้นเข้าที่ท้ายทอย จากนั้นการหลับไหลของพวกเขาจะถูกโอนถ่ายเข้าไปในวัตถุรูปทรงคล้ายถ่านไฟฉาย^๑ เล็กๆ ก้อนหนึ่ง แล้วพวกเขาก็จะตื่นขึ้นมาอย่างเหนื่อยล้าเหมือน

ไม่ได้นอนเลยแม้แต่นิดเดียว เพราะความอ่อนคลายจากการนอนหลับได้ย้ายเข้าไปอยู่ในถ่านไฟฉายพิเศษก้อนนั้นหมดแล้ว

ในการเสียบสายไฟนั้น นักนอนมีอาชีพส่วนใหญ่จะเข้ารับการผ่าตัด ผังปลั๊กตัวเมียไว้ในผิวหนังเรียบร้อยแล้ว จึงสามารถนำปลั๊กตัวผู้เสียบเข้าหลังคอได้เลย แต่สำหรับคนที่ยังไม่ได้ผ่าตัด ก็ยอมไม่สามารถใช้ปลั๊กตัวผู้ที่ตรงปลายเป็นแท่งเหล็กสีเงินปลายมนนำเอ็นดู...

พวกเขาต้องใช้สายไฟซึ่งด้านปลายติดเข็มเหล็กยาวสองนิ้ว ส่วนปลายเข็มงอโค้งเล็กน้อย ผู้จัดการร้านจะเป็นคนเสียบเข็มสองเล่มนั้นลงไปหลังคอให้ หมอนั้นจะควานเข็มไปมาจนกว่าจะเจอตำแหน่งที่ถูกตองในสมอง เข็มชุบยาซาแล้ว แต่มันก็เจ็บแทบคลั่งอยู่ดี เพราะยาไม่ได้ออกฤทธิ์ในทันที โชคร้ายของพวกนักนอน ช่วงเวลาแรกสุดที่ยาซายังไม่ีผล ดันเป็นช่วงเวลาที่มีการสอดเข็มเจ็บปวดที่สุดเสียด้วย

สลีปเปอร์ที่ยังใช้เข็มจะทำได้แค่นอนกว่าเท่านั้น เพราะสายไฟที่ใช้ปลายเข็มนั้นอาจเลื่อนหลุดได้ง่ายกว่าแบบขั้วเหล็ก จึงต้องระมัดระวังมากกว่า เมื่อเข็มเสียบเข้าที่ สารบางอย่างจะไหลออกจากเข็มและทำให้นักนอนผล็อยหลับไป ลืมเลือนความเจ็บปวดและการมีชีวิต ตกลงสู่นิทรารมณีนันยาวนาน

---

* ที่กล่าวว่าก่อนสลีปนี่อกมีลักษณะ 'เหมือนถ่านไฟฉาย' เป็นเพียงคำเปรียบเทียบเพื่อให้คนในยุคนั้นเข้าใจเท่านั้น ผู้คนในโลกของโจเอลไม่มีใครรู้จักหรือเคยเห็นถ่านไฟฉายมาก่อน ที่พวกเขาเรียกก่อนสลีปนี่อกว่า 'ถ่าน' ก็เป็นเพียงคำที่บริษัทผู้ผลิตใช้เรียกสินค้าของตนเท่านั้น เหล่าผู้คนในเรื่องไม่ได้มีโมโนทัศน์เกี่ยวกับ 'ถ่าน' ที่เหมือนกับพวกเรา

ที่ไม่ได้เป็นของตน

“มันเจ็บมากเสียจนสลีปเปอร์มือใหม่มักสาบานกับตัวเองว่าฉันจะไม่มาอีกแล้ว แต่พอร้อนเงิน พวกเขาก็จะโผล่มาอีกในที่สุด ปริมาณของเงินก็กลบทับความเจ็บปวด ร้านรับซื้อการนอนกลายเป็นที่ทำงานประจำของพวกเขา ผมใช้เข็มนานมากจนคอของผมเป็นแผลถาวร เนื้อเหวอะหะ มีรูเปิดจากด้านในออกสู่ด้านนอก เปิดคาตตลอดเวลา ทุกครั้งที่ไปทำงานผู้จัดการร้านแค่เลื่อนเข็มเข้าไปจิกสมองโดยจิ้มผ่านรูแผลเดิมแค่แกะสำลีปิดแผลแล้วเสียบจิก...ง่ายนิดเดียว”

“ไม่เจ็บ?” โอลิเวอร์ถาม

“เจ็บสิ เจ็บทุกครั้งที่มันจิกเนื้อสมอง และเจ็บเวลาที่เข็มลากผ่านเนื้อหนังของผมไป แผลทั้งหมดอักเสบอยู่ ถูกจิ้มผ่านครั้งแล้วครั้งเล่า ผมต้องเข้ารับการผ่าตัดชั่วคราวเพื่อเอาเนื้อเน่าทั้งหมดออก ไม่งั้นมันจะติดเชื้อและผมจะตาย ผู้จัดการร้านกดดันให้ผมทำ เขากลัวว่าผมจะตาย ในบรรดาสลีสลีนเนอร์ทั้งหมด ผมเป็นคนเดียวที่ถือร้านจนคอเป็นแบบนี้”

เขาตอบหลังคอตัวเองเบาๆ

“ข้าวเหล็กรช่วยให้เราทำงานโดยไม่เจ็บปวด สะอาดกว่า ไม่มีการติดเชื้อ ตัวข้าวเสียบได้แน่นกว่า นอนตะแคงหรือหงายได้โดยไม่ต้องกลัวเข็มเลื่อนหลุดจากตำแหน่ง และที่สำคัญ เราจะไม่หลับผ่านสารที่หลั่งออกมาจากเข็มอีก เปลี่ยนมาใช้คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้ากระตุ้นสมองเบาๆ ดีต่อสุขภาพมากกว่า สมองผมฝ่อไปมากเพราะยาจากเข็ม...”

“แล้วทำไมคุณไม่ฝังเสียตั้งแต่แรก”

โจเอลมองหน้าคนถามก่อนจะเอ่ยซ้ำๆ “เพราะมันเอาออกไม่ได้ มันจะกลายเป็นเครื่องประกาศว่าผมเป็นผู้พ่ายแพ้...เป็นสลีปเปอร์ที่เล็กไม่ได้อีกแล้ว...”

“เคยมีสลีปเปอร์ที่เล็กได้ด้วยหรือ” ชุนนางถาม

“เท่าที่ผมเคยเจอ - ไม่มี” ดวงตาของโจเอลแห้งผากเอาจริงๆ

พวกเขาเจียบกันไปช่วงหนึ่ง โจเอลรู้สึกสบายใจกว่าที่ตัวเองคาดหลังจากได้เล่าออกไป เขามองหน้าโอลิเวอร์ ชุนนางพยักหน้าแทนการออกคำสั่งให้เขาเล่าต่ออีก

“การผ่าตัดฝังขั้วจะเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง” โจเอลเอ่ย “คนที่ตัดสันใจฝังขั้วคือคนที่ตกลงใจจะนอนเต็มเวลาแน่ๆ แล้วตั้งนั้นตอนที่ตกลงใจฝังขั้ว รายได้ทั้งหมดของนักรนอนคนนั้นจึงมักจะมาจากการนอนเพียงทางเดียว ไม่มีงานพิเศษอื่นอีก การฝังขั้วหมายความว่า คุณต้องจ่ายค่าผ่าตัด คุณต้องนอนโดยไม่ได้เงินเพื่อชดเชยค่าผ่าตัดให้ทางร้านเป็นระยะเวลาอย่างน้อยก็เดือนหนึ่ง แล้วระหว่างนั้นจะเอาเงินจากไหนมาใช้จ่าย รายรับทางอื่นก็ไม่มีแล้ว”

“ก่อนที่จะฝังขั้วก็ต้องนอนมาระยะหนึ่งแล้วใช้ไหมล่ะครับ เงินจากการนอนก็มากพอควร คุณก็...ใช้เงินที่เก็บสะสมไว้จากการนอนก่อนหน้านี้” โอลิเวอร์ตอบ

“ถ้ามีก็ดีหรอก พอเริ่มหาเงินได้มากๆ จากการนอนเนี่ย คนส่วนใหญ่ใช้เงินเป็นน้ำทั้งนั้นแหละ แถมหลายคนก็เริ่มมา

เข่าวงการสลีปเปอร์เพราะมีหมอนหนุนหัว เงินเลยไม่มีเหลือให้เก็บตั้งแต่แรกอยู่แล้ว”

“อืม แล้วคุณเป็นแบบไหนล่ะครับ”

“ขอไม่ตอบ”

“คุณไม่ได้บอกว่าคุณเริ่มนอนครั้งแรกเพราะมีหมอนหนุนหัว
ซุนนางไล่ต้อนด้วยท่าทีสุภาพ

“โอเค ผมมือเต็บ” โจเอลหน้าหงิก “คุณคงเดาได้ว่าການ
นอนฟรีเดือนหนึ่งจะนำไปสู่อะไร”

“เงินกู้นอกระบบ หาเงินมาใช้จ่ายประจำวัน”

“ถูก” เขาชี้หน้าเจ้าของบ้าน “ดอกเบี้ยทบต้นรายวัน”

“ค่าที่หนักล้นที่สุดเท่าที่เคยปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์
มนุษย์” แม้แต่ซุนนางเองยังเข้าใจ

“หลังจากนั้นคุณก็ต้องนอนอย่างบ้าคลั่งเพื่อใช้หนี้” โจเอล
บอก “ไม่มีเวลาสำหรับการมือเต็บอีก จนในที่สุดคุณก็ใช้หนี้
ได้หมด”

“ได้เวลาเลิกนอน?”

“เกิดปัญหาใหม่” เขามองซุนนางด้วยรูม่านตาที่ผิดปกติ
หลังม่านตาสีน้ำตาลคู่นั้น ยกนิ้วชี้ขึ้นชี้ดวงตาของตัวเองเป็นการ
บอกใบ้

คราวนี้ซุนนางตามไม่ทัน “ติดยา? ทำไม?”

“เพราะเมื่อคุณนอนตลอดเวลาในตอนทำงาน ตอน
กลางคืน...คุณจะนอนไม่หลับ แต่ร่างกายของคุณจะเหนื่อยมาก
เพราะมันไม่เคยได้รับการนอนเลย ดังนั้นคุณจึงต้องพยายาม

นอน ต้องใช้ยานอนหลับ ไม่ใช่ยาธรรมดาดูด้วย ต้องเป็นยาที่รุนแรงพอ ทายซิว่าใครเป็นคนขายยานอนหลับให้พวกเรา”

“ร้านที่รับซื้อการนอนของพวกคุณ ธุรกิจครบวงจร”

โจเอลพยักหน้า “คราวนี้เงินทั้งหมดก็จะเริ่มหมดไปกับยา
วงจรรูปาทัวร์เริ่มต้นขึ้น นอนในที่ทำงานจนนอนตอนกลางคืน
ไม่หลับ จึงต้องใช้ยานอนหลับ เลยต้องมานอนในที่ทำงาน
เพื่อหาเงินไปซื้อยา ชีวิตวนเวียนอยู่กับปัญหาเรื่องการนอน
ในตอนกลางวันและตอนกลางคืน ชีวิตที่ไม่เคยดีขึ้น...จบสิ้น
ความเป็นมนุษย์”

“คุณพูดเหมือนสลีปเปอร์จะไม่อาจออกจากร้านรับซื้อ
การนอนได้อีก แต่คุณยังทำงานที่บ่อนนี่นา” โอลิเวอร์สงสัย

“คงเพราะผมคือ อย่างที่บอกผมคือพอที่จะใช้เข็มอยู่เป็นปี
แม้แต่ตอนนี้ผมก็ยังไม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นสลีปเปอร์มีอาชีพ
ผมอยากมีชีวิต...แบบมนุษย์ เพราะงั้นผมเลยพยายามหา
งานอื่นทำ เงินอาจจะน้อยกว่าขายการนอน แต่ก็ได้เดินไปมา
ได้ออกกำลัง พบเจอผู้คน มันทำให้ผมหลับได้มากขึ้น ลดการ
ใช้ยาลงได้บ้าง”

คำตอบของเขาทำให้ชุนนางยิ้ม “นับว่า...เป็นความพยายาม
ที่ดี”

โจเอลไม่ตอบอะไร

“นี่คงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผมไม่เคยเจอสลีปเปอร์คนอื่น ๆ เลย
เพราะเราจะเจอพวกเขาได้ในร้านรับซื้อการนอนเท่านั้น และ
คนปกติก็ไม่ค่อยเข้าไปที่นั่นกันหรอก” โอลิเวอร์รำพึงกับตัวเอง

“ก็ถูก แต่คุณดูคุ่นกับข้าวเหล็ก คุณเคยเห็นมันมาก่อนแล้วหรือ”

โอลิเวอร์หลบสายตา “ผมมีคนรู้จักที่เสพติดสลิปน็อก”
โจเอลนึกขึ้นได้ *นั่นสินะ คงเป็นธรรมดาในแวดวงขุนนาง*
คนเราจะขายการนอนทำไมหากไม่มีคนซื้อการนอน
ในตอนแรกก่อนถ่านบรรจุการนอนหรือที่เรียกกันว่า ‘สลิปน็อก’
นั้นถูกใช้กันในหมู่มนุษย์บ้าน การเสพเข้าก็เหมือนวิธีการจ่ายออก นอนในกล่อง ผังเข็มเข้าท้ายทอย ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาที การนอนหลายชั่วโมงในถ่านก็จะถูกถ่ายเข้าเส้นเลือดจนหมด แล้วคนคนนั้นก็จะมีกำลังวังชาเหมือนได้นอนมาแล้วเท่าจำนวนชั่วโมงในถ่าน เพียงใช้สลิปน็อกชั่วโมงเดียวก็กระปรี้กระเปร่าหายอ่อนเพลียดูได้หลับสนิทมาทั้งคืน ช่วยให้ทำงานต่อได้ทั้งวันทั้งคืนโดยไม่ต้องพักผ่อน สะดวกสบายและรวดเร็วแบบนี้ ใครจะบอกว่าไร้ประโยชน์ได้เล่า

ปัจจุบันสลิปน็อกเปลี่ยนจากเครื่องชูกำลังมาเป็นสารเสพติดที่นิยมกันในหมู่มนุษย์ เนื่องจากหลังได้รับการนอนเข้าไปจะรู้สึกดีกึกกักสนุกสนาน นอกจากนี้ระหว่างที่เสียบเข็มอยู่ก็จะได้เห็นภาพสีสันสวยงามต่าง ๆ โจเอลเคยได้ยินว่าพวกคนชั้นสูงเหล่านี้มีสถานที่สำหรับเสพยาอยู่หลายแห่งทั่วเมือง สภาพของมันต่างจากสถานที่ซึ่งเขาขายการหลับไหลมาก เป็นร้านหรูหราที่ปกปิดชื่อเสียงของลูกค้าเป็นการลับ บางแห่งรับลูกค้าชาจร บางแห่งต้องจ่ายค่าสมัครสมาชิกแพงหูฉีก คนรวยที่ติดมาก ๆ บางคนถึงขั้นผ่าตัดฝังข้าวเหล็กเพื่อจะรับยา

โดยไม่รู้ลึกลับจับปวด

“คุณเคยลองไหม” นักนอนยิ้ม นึกพอใจที่ได้ซักถาม กลับบ้าง

“ยัง” โอลิเวอร์เอ่ย วนมือบนหน้าขาของตัวเองเบาๆ “ผมเชื่อในทฤษฎีบางอย่าง คุณพอจะบอกได้ไหมว่ามันจริง รีเปล่า”

“อะไรล่ะ”

“เขารู้กันว่า...ระหว่างเสียบเข็มเราจะเห็นความผันของ สลึบเปอร์ที่เป็นเจ้าของการนอนในถ่านก้อนนั้น” ชุนนางเอ่ย เสียงเบา

“อันนี้...” โจเอลยิ้ม “ผมบอกเลยว่าผมไม่รู้ ผมเคยแต่ จ่ายออก ไม่เคยรับเข้า”

“อืม หลายคนบอกผมว่า การนอนของคนที่เพิ่งเริ่มอาชีพนี้ จะสด มีความผันมากมาย แต่การนอนของคนที่ยาวมานานแล้ว จะไม่เหลือความผันใดๆอีก เป็นเพียงแค่รูปทรงเรขาคณิตดูวาวๆ ไปมา...”

“คุณอยากลอง?” โจเอลถาม ยิ้มอย่างรู้ทันกลับบ้าง

“ผมอยากลองในกรณีที่จะได้เห็นความผันของคนอื่น” ชุนนางตอบ

อ้อ สนใจเรื่องชาวบ้านมากสินะ ชายหนุ่มแอบคิดในใจ

“แต่เวลาไปที่ร้านเพื่อซื้อสลึบนี่ก็ มันเลือกไม่ได้ว่า ถ่านก้อนไหนมาจากคนที่สดใหม่หรือคนที่เห็นผีตายซากแล้ว” โอลิเวอร์โน้มตัวข้ามโต๊ะเข้ามาและเอ่ยเสียงเรียบนิ่งว่า “ดังนั้น

โจเอล...ผมอยากได้สลีปนี่อกที่มาจากคุณ คุณยังทำงานในโลกภายนอก ยังมีชีวิตคล้ายกับคนที่ไม่ได้นอนเต็มเวลา ก็แปลว่าคุณอาจยังมีความฝันอยู่ใช่ไหม...”

โจเอลรู้สึกกระอักกระอ่วนขึ้นมาอีกแล้ว

เรื่องนี้เชื่อว่าทำไม่ได้ เขาแค่บอกกับเฟลิกซ์ว่าขอซื้อถ่านที่เขาเป็นคนนอนเองสักก้อน แน่แน่นอนว่าหมอนั้นจะจัดการให้ แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้น...

ที่ผ่านมามีคนชั้นสูงรำวายนอนมองดูความฝันของเขาไปแล้วเป็นสิบเป็นร้อยคน แต่ก็ไม่เคยมีใครรู้มาก่อนที่กำลังเสพถ่านจากเขา ไม่มีใครรู้จักเขาด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้โอลิเวอร์ผู้รู้จักหน้าค่าตาของเขา จะมาแอบดูความฝันของเขา แถมยังรู้ว่ามันคือฝันของเขา นี่มันซั๊กจะมากเกินไปแล้วละ

“ผมไม่แน่ใจหรอกว่าผมยังฝันไหม ผมเองก็นอนมานานแล้ว อาจจะเป็น...คุณใช้คำว่าอะไรนะ เป็นผีตายซากเสียแล้วละ”

ริมฝีปากของโอลิเวอร์ประดับยิ้ม “ไม่หรอก ผมว่าไม่...”

“ทำไมคุณไม่หาเด็กข้างถนนสักคน คนที่ยังสดใหม่ไม่เคยนอนมาก่อน แล้วใช้เงินบังคับเขาให้นอน แบบนั้นล่ะได้เห็นฝันแน่ๆ”

“ผิดศีลธรรมเกินไป”

“ไอ้ที่คุณทำกับผมก็ผิดศีลธรรมเหมือนกัน” โจเอลพิมพ์ “ว่าอะไรนะ” ขุนนางได้ยื่นเต็มสองหูแต่ทำเป็นได้ยินไม่ชัด

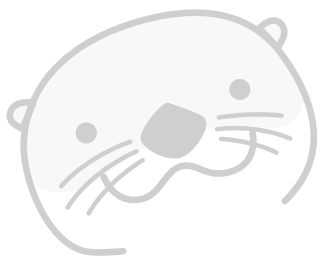

โจเอลหันไปสั่งเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่น

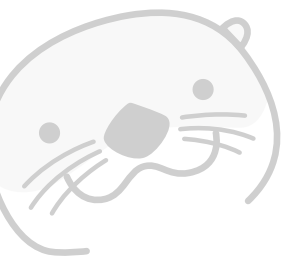
“คุณอย่าลองเลย การฝังเข็มมันเจ็บ อีกอย่างถ้าติดขึ้นมา
ผมว่าไม่คุ้มหรอกนะ”

โอลิเวอร์มองตาเขา เอ๋อซัดซ่า “ผมจะลองแค่ครั้งเดียว”

“ทุกคนพูดแบบนี้” โจเอลตอบ เขาอยากจะทำแต่ก็ยังไม่
ไปออก เพราะความหมายของคำพูดนั้นมันหนักหนาเหลือเกิน
สำหรับเขา

ทดลองอ่าน

ကလေးဂျာနယ်

เราอาจต้องแฉะทำความเข้าใจ กันสักเล็กน้อยก่อนที่จะไปต่อ ในประวัติศาสตร์ที่เราทั้งหลายรู้จัก หลอดไฟหลอดแรก ถูกคิดค้นขึ้นในราวปี ๑๘๗๗-๑๘๘๗ แต่ในจักรวาลที่โจเอลอยู่ มีวิทยาการสองอย่างที่ปรากฏขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุ

วิทยาการสองอย่างที่นั่นก็คือ หุ่นยนต์ที่มีจิตใจเหมือนมนุษย์ และการโอนถ่ายการนอนไปสู่สลีปน็อก สองสิ่งนี้เป็นความแปลกประหลาดที่โผล่ขึ้นท่ามกลางบ้านเรือนที่ไม่มีไฟฟ้าใช้ พลังงานแทบทั้งหมดมาจากการเผาไหม้ถ่านหิน วัฒนธรรมและการแต่งกายของผู้คนในสังคมยังคงอยู่ในยุคก่อนสงครามโลก

แม้แต่ในบ้านของคนรวย ๆ อย่างโอลิเวอร์ก็ไม่มีไฟฟ้า มีเพียงสองสถานที่เท่านั้นที่ได้รับไฟฟ้าจากสายไฟซึ่งโยงไปทั่วเมือง สถานที่นั้นคือร้านรับซื้อการนอนและร้านให้เช่าหุ่นยนต์ สองสิ่ง

แปลกประหลาดซึ่งปรากฏเพียงในโลกของโจเอล แต่ไม่เคยมีในโลกของเรา จุดต่างพริ้วสีดำของประวัติศาสตร์ที่กำเนิดขึ้นโดยน้ำมือของคนเพียงไม่กี่คน...

เมืองที่โจเอลอาศัยอยู่เป็นสถานที่หนึ่งในทวีปอเมริกาซึ่งถูกตั้งชื่อว่า 'นิวแองโกล'

และหากให้โจเอลเป็นผู้เล่า เขาคงจะบอกว่า เมืองนี้ถูกแบ่งเป็นเขตล่างและเขตบน

เมืองนี้ไม่ได้ถูกแบ่งเขตเป็น 'นิวแองโกลล่าง' และ 'นิวแองโกลบน' อย่างชัดเจนในผังเมืองหรืออะไรทำนองนั้นหรือว่ามันเป็นการแบ่งในเชิงนามธรรม มองเห็นไม่ได้ แต่ชัดเจนหนักแน่น เมืองแห่งนี้ถูกแบ่งเป็นสองเขตอย่างไม่อาจปฏิเสธได้

เราไม่ได้กำลังหมายถึงนิวแองโกล 'เหนือ' และนิวแองโกล 'ใต้' ในเชิงของทิศทางภูมิศาสตร์ แต่เราหมายถึงนิวแองโกล 'สูง' และนิวแองโกล 'ต่ำ' ในเชิงสภาพสังคม

ยามสาวเท้าเดินไปตามท้องถนน คุณจะเห็นว่าไม่มีเส้นกั้นถนนใดขีดแบ่งแดนระหว่างบนกับล่าง แต่หากมองด้วยสายตาที่เห็นสิ่งนามธรรม คุณจะเห็นได้ชัดเจน เมืองแห่งนี้โดนฉีกกระชากเป็นสองภพและตั้ง 'ซ้อน' กันอยู่

วินาทีหนึ่งคุณกำลังเดินผ่านถนนที่เต็มไปด้วยร้านค้าหรูหรา คุณเดินสวนกับสุภาพสตรีสวมชุดยาวดิระบายเต็มตัวราคาแพงลิ่ว เธอมากับลูกๆ ที่แต่งตัวน่าเอ็นดูและมีมือเท้าสะอาดไม่เลอะเทอะเลย คุณนั้น รถม้าส่วนตัวของเศรษฐีแล่นผ่านไปพร้อมกระเป๋าสัมภาระสำหรับไปพักร้อนแถบทะเลใต้ ทุกอย่าง

ดูสวยงามน่าสบายใจ และทันใดนั้น เมื่อคุณเลี้ยวที่มุมถนน ด้านข้างของตึกทรูทรานส์ก็ปรากฏให้เห็น ผนังด้านนอกของตึก ลีลอลอ่อน มีป้ายประกาศเก่าค้างปีทากาวติดแน่น ผู้คนในชุด เสื้อผ้าปอน ๆ ลีซีดจางเดินหลบตากันอยู่ตามทางเท้า พวกเด็ก เหลือขอแก้มอมแมมวิ่งชนคุณแล้วจากไปโดยไม่ขอโทษ บรรดา ร้านอาหารที่มีตึกและมิกลิ้นอัดตั้งอยู่ด้านหลังของทิวตึกที่ทรูทรานส์ พวกนั้น บริการอาหารในราคาที่คุณจ่ายไหวและรสชาติที่พอกินได้

เมื่อเลี้ยวมุมถนนและเมื่ออากาศที่หอมฟุ้งเปลี่ยนเป็นกลิ่น น้ำเฝ้าในตรอกหลังตึก นิวแองโกลกลางก็ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าคุณ อย่างกะทันหัน แต่ไม่ต้องตกใจไป เพราะคุณไม่ได้พลาดหลง เข้ามาตลอดกาลหรอก ขอเพียงคุณถลันหายใจ จับกระเป๋าเงิน ไว้แน่น ๆ กันโดนคนล้วง แล้วเร่งฝีเท้าเดินจากตรงนี้ไปอีก ลึกสองช่วงตึก คุณก็จะไปถึงสวนสาธารณะที่พวกคนรวยชอบมาใช้เวลาว่าง ตรงนั้นเองที่นิวแองโกลบนเปิดประตูให้คุณอีกครั้ง ผู้คนแต่งตัวงดงามเดินอยู่ทั่วทุกแห่ง เสียงหัวเราะร่าเริงย้อม ลีตึกรามให้ดูสดใส พื้นถนนสะอาดน่าปูลาดลงแทบเท้า รวกับ ได้ยินเสียง ‘ยินดีต้อนรับสู่โลกชั้นบนอีกครั้งหนึ่ง’ ดังขึ้นจาก เหนือหัวพร้อมการโปรยริบบิ้นสารพัดสี

เมื่อเมืองทั้งสองทับซ้อนกันอยู่เช่นนี้ ทุกคนในนิวแองโกล จึงยอมเคยไปเยือนทั้งเมืองบนและเมืองล่างอย่างไม่อาจ หลีกเลี่ยงได้ แม้แต่รองเท้าคู่ที่เก่าขาดที่สุดก็ต้องเคยเดินผ่าน หน้าโรงละครทรูทรานส์ ไม่ว่าหมวกจะแพงขนาดไหนก็ต้องเคย เลื่อนลงปิดใบหน้าของผู้เป็นนายยามเดินผ่านย่านเปลี่ยวร้าง

ของเมือง

กระนั้น โจเอลก็แน่ใจว่า บรรดาขุนนางและคนมีเงินเหล่านั้นล้วนไม่เคยเข้ามาถึงชั้นล่างที่แท้จริงของเมืองหรือ

เพราะชั้นล่างที่แท้จริงนั้นไม่ใช่สถานที่ แต่เป็น *ความรู้สึก* ความรู้สึกต่ำต้อย แปรลกแยก ผิดที่ผิดทางยามเดินผ่านด้านบนของเมือง ความรู้สึกอับอายทั้งที่รู้ว่าตัวเองไม่ได้ทำอะไร ผิด ยามเดินสวนกับสุภาพสตรีที่แต่งกายสวยงามและมาจากตระกูลชั้นสูง ความหวือหวาที่ทำให้น้ำย่อยกัดกินกระเพาะตัวเอง ยามคำคืน ความหนาวเหน็บระหว่างเดินตะลุยฝ่าสายลมเดือนธันวาคม โดยสวมเสื้อผ้าที่ซักรแล้วซักรอีกจนบางเกินไป ความหวาดกลัวว่าพรุ่งนี้จะไม่มีหลังคาคุ้มหัว ระหว่างที่ซ่อนตัวอยู่ใต้เตียง ปลอบใจให้เจ้าหน้าที่และเจ้าของบ้านเช่าหุบประตูต่อไปเรื่อยๆ ความสิ้นหวังเมื่อได้ยินเศษเงินสองสามเหรียญสุดท้ายในกระเป๋ากะทบกัน เสียงนั้นคอยแต่กระซิบว่า *แกกำลังจะหิวตาย*

นั่นแหละคือที่อยู่ของ *โลกชั้นล่างที่แท้จริง* ซึ่งคนรวยจะไม่มีวันเข้าใจ

ประตูลูกโลกใบนั้นจะปรากฏขึ้นทุกครั้งที่ความหมอดหวังและอับจนหนทางเกาะกุมจิตใจ กว่าจจะรู้ตัวก็ย้ายเข้าไปเป็นพลเมืองของโลกชั้นล่างที่ต่ำที่สุดเสียแล้ว โดยยังไม่ได้เคลื่อนไหวย่างกรายไปที่ไหนเลย

ครั้งแรกที่โจเอลมองดูโอลิเวอร์ เขาคิดว่าคนคนนี้ไม่มีวันเข้าใจหรอก...

ในขณะที่เดียวกัน ตัวเขาเองก็คงไม่เคยเห็นนิวเองโกลบน

ที่แท้จริง โลกแห่งความทรูทราก งดงาม โลกที่เขาไม่มีวันเข้าถึง
โจเอลคิดภาพมันไม่ออก

ในวันแรกที่พบกัน โอลิเวอร์แถมประตูโลกชั้นบนเปิดออก
ให้เขาได้เห็น สิ่งที่อยู่ภายในยื่นแขนออกมากวักมือ ยั่วชวนดึงดูด
แต่เขารู้ดีว่า...ตัวเองไม่มีเงินซื้อบัตรผ่านประตู

“ผมจะให้เงินสูงกว่าที่คุณได้จากร้านขายการนอน” ชุนนาง
โน้มตัวมา เอาศอกท้าวเขา ยื่นข้อเสนอให้กับเขา

“มันไม่เกี่ยวกับเรื่องเงิน” โจเอลตอบ

ดวงตาสีฟ้าซีดนั้นมองลึกเข้ามาในตาเขา เส้นผมสีอ่อน
เกือบขาวทำให้ภาพลักษณ์ของโอลิเวอร์ดูเลื่อนลอยอย่างประหลาด
“แล้วคุณอยากได้อะไรล่ะ”

สลีปเปอร์หลับตาลง มันเกี่ยวกับความรู้สึกของเขาเอง และ
เขาก็ไม่ยอมสูญเสียสิ่งนี้ มันเป็นไม่กี่อย่างที่เขายังมีเหลืออยู่
มันช่วยให้เขารักษาความเป็นมนุษย์เอาไว้ได้...

ชายหนุ่มเอ่ยทั้งที่ในลำคอแห้งผาก

“ไม่ว่าคุณจะอยากได้อะไร ไปขอจากคนอื่นเถอะ”

แต่ชุนนางก็คือชุนนาง ถ้าพวกเขาอยากได้อะไร พวกเขา
ก็ต้องได้ สลิปดาห์ต่อมาโอลิเวอร์มาที่บ่อนอีกครั้ง ถามหาโจเอล
แต่ชายหนุ่มไม่ได้ไปทำงานที่กาลิโนในวันนั้น...

เขาไปทำงานที่ร้านรับซื้อการนอน

แน่นอนว่าโจเอลอยากใช้ชีวิตตามปกติเหมือนคนอื่น ๆ
เขาอยากทำงานอื่นที่ไม่ใช่การบรรจุสลีปนี่อก แต่เขาไม่สามารถ

หยุดนอนแล้วมาทำงานอื่นอย่างถาวรได้ การหาเงินด้วยงาน
ในบ่อนนั้นไม่เพียงพอสำหรับค่ายานอนหลับ สุดท้ายแล้วการ
ลงกล่องก็คือวิธีที่ได้เงินดีที่สุด และเมื่อเขาไปอัดสลีปหนีอก
ความต้องการยา ก็ยิ่งเพิ่มขึ้น นี่เป็นวงจรที่ไม่สามารถหลบหนี
ไปได้

โจเอลเริ่มรู้สึกที่ตัวเองกำลังจะพัง เขาอยากหยุดขาย
การนอน อยากออกไปจากวงจรนี้ นั่นหมายความว่า...เขาต้องการ
เงินสักก้อน ก้อนใหญ่มาก

การจะเลิกนอนไม่ใช่เรื่องง่าย ในช่วงแรกร่างกายของเขา
จะยังไม่สามารถนอนหลับตามปกติได้และยังต้องใช้ยานอนหลับ
อยู่ เงินที่ต้องใช้ซื้อยาเป็นสิ่งที่ดึงคนที่เลิกให้กลับเข้ามาในวงจร
อีกครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขาปลุกปลอบตัวเองว่า ฉันจะนอน
อีกแค่ชั่วโมงเดียว ขอแค่ได้เงินพอซื้อยาอีกสักแผงเท่านั้นเอง...

แล้วหลังจากนั้นพวกเขาก็จะหลุดเข้ามาอีกครั้ง อีกครั้ง
และอีกครั้ง

ดังนั้นโจเอลจึงต้องการเงินสักก้อนหนึ่ง เพื่อจะได้มีเงินไว้
ซื้อยานอนหลับหลังหยุดขายการนอนอย่างถาวร หากมีياسำรอง
ไว้มากพอ การหลุดออกจากวงจรนี้ก็อาจเป็นไปได้

ทางใดกันที่จะทำให้เขาได้เงินจำนวนนั้นมา นายันดาสิฟ้า
อ่อนของโอลิเวอร์วาบเข้ามาในมโนสำนึก โจเอลมุ่งหน้าผ่าน
ม่านฝนสีเทาไปยังคฤหาสน์ฮิลตัน แต่เมื่อเขาไปถึง เด็กรับจ้าง
ขับรถแท็กซี่ที่นั่งอยู่บนบาทวิถีฝั่งตรงข้ามก็บอกเขาว่าคุณชาย
ขึ้นรถออกไปข้างนอกเมื่อสองสามชั่วโมงก่อน นักนอนจึงได้แต่

ยืนรออยู่เงียบ ๆ ท่ามกลางสายฝนที่พรั่างลงมา

เมื่อขุนนางกลับจากบ่อน ก็ได้พบว่ามิไครบางคนรออยู่ที่หน้ารั้วบ้านแล้ว โอลิเวอร์สั่งให้รถม้าหยุด เขาเปิดประตูแล้วเดินลงมา ปลอ่ยให้สายฝนสีเทาโรยลงบนเสื้อคลุมราคาแพง ฝนพวกนี้อมฝุ่นควันจากการเผาไหม้ถ่านหิน ควันเดียวกับที่ปกคลุมทั่วท้องฟ้าอันวเองไกล

ขุนนางทอดตามองดูชายร่างผอม รอให้โจเอลเป็นคนพูดก่อน

“คุณจะให้เท่าไร” คนมารอเอ่ยถามตรงประเด็น

“คุณอยากได้เท่าไรล่ะ” โอลิเวอร์ตอบตามประสาคนไม่มีความกังวลเรื่องเงินทอง

พวกเขาย้ายเข้ามาคุยกันในห้องรับแขกเช่นเดิม สาวใช้หุ่นยนต์เอามาให้ ขุนนางรินชาให้โจเอลด้วยตัวเอง

“ครั้งแรกของผม ผมอยากมั่นใจว่ามันจะเป็นประสบการณ์ที่ดี ผมไม่อยากเห็นบ้านสลัมซอมซ่อ หรือโลกชั้นล่างของพวกคุณ” ขุนนางประสานมือไว้บนตัก มองหน้าโจเอลด้วยท่าที่เหนือกว่า “คุณจะไปเก็บสลีปนี่อกให้ผมได้เมื่อไรล่ะ”

“เมื่อไรก็ได้ ผมจะเข้าร้านอีกที่ฟรุ้งนี้เข้า คุณจะเอาก้อนนั้นเลยก็ได้”

“งั้นคืนนี้” เจ้าของบ้านโน้มน้าวตัวข้ามโต๊ะ “เราไปเที่ยวกัน ฟรุ้งนี้เข้าคุณจะได้ฝันดีหน่อย ตกลงใหม่”

ไม่มีช่องให้ปฏิเสธ ชายหนุ่มจ้องหน้าเจ้าของบ้าน

“คุณมีธุระอะไรรีเปล่า” ขุนนางอุตสาห์ถาม ทั้งที่เมื่อครู่ตกลงให้เขาเรียบร้อยเสร็จสรรพ

โจเอลเหลือบตามองโอลิเวอร์ ควบคุมสีหน้าตัวเองไม่ได้ ตอนที่ตอบเสียงหนักว่า “คนต่ำๆอย่างผมคงไม่มีธุระอะไร”

โอลิเวอร์ลุกขึ้นโดยไม่ใส่ใจถ้อยคำและท่าทีเสียดสี เขาบอกว่า “คุณไปกับผมในชุดนั้นไม่ได้” จากนั้นก็พยักหน้าให้แขกลุกขึ้น ร่างสะอิดสะเอ้งของโอลิเวอร์เดินไปยังประตูบานหนึ่งซึ่งอยู่ตรงสุดห้อง ถัดจากนาฬิกาเจ้าคุณปู่สีน้ำตาลเข้มที่ดูเก่าแก่ คุณชายหมუნเปิดประตู ใบบนหันมามองโจเอล ใช้สายตาเรียกให้เดินตามมา

โอลิเวอร์พาเขาเดินไปตามทางเดินซึ่งค่อนข้างมืด โจเอลมองลี้ภัยไปรอบๆ เขาคิดตั้งแต่มาที่นี่เมื่อคราวก่อนแล้วว่า คฤหาสน์แห่งนี้ร้างและเงียบ นอกจากคุณชายเจ้าของบ้านแล้ว เขาไม่เคยเห็นใครอื่นเลย เว้นก็แต่หุ่นยนต์นั้น ไม่มีเงาของคนที่ใช้คนอื่น ไม่มีคนสวน ไม่มีเสียงกุกกักที่พอจะบ่งได้ว่ามีสิ่งมีชีวิตอื่นอาศัยอยู่ที่ไหนสักแห่งในบ้านหลังนี้

มันอาจไม่ใช่คฤหาสน์ที่ใหญ่โตอะไร แต่ก็เหมือนจะมีคนรับใช้น้อยเกินไป และมีเจ้าบ้าน...เพียงคนเดียวเท่านั้นหรือ

“คุณอยู่คนเดียวหรือ” เขาตัดสินใจถาม

“ผมเป็นลูกโทน พ่อแม่ของผมจากไปหมดแล้ว” โอลิเวอร์ตอบระหว่างพาเขาเดินตามทางเข้าไปในส่วนลึกของบ้าน ทางเดินนี้มีดี พื้นปูพรมสีแดงเข้มเหมือนเลือด ดูหนาหนักและอมฝุ่นเล็กน้อย สองข้างผนังมีรูปภาพติดอยู่มาก ชายคนนี้น่าจะนิยม

ซึ่งงานศิลปะมาสะสม เท่าที่เห็นเขามีรสนิยมดีทีเดียว ภาพที่
โจเอลเห็นไม่ใช่ผลงานของพวกศิลปินหัวสมัยใหม่ที่วาดรูปดูแทบ
ไม่รู้เรื่อง และไม่ได้ถึงกับโบราณคร่ำครึเหมือนภาพวาดในโบสถ์
เป็นงานสายกลางๆ ที่ให้ความรู้สึกสงบและเยือกเย็น

...ภาพพวกนี้ก็คงเหมือนเจ้าของบ้าน ที่มีท่าทางแบบ
ขุนนางเก่า แต่ก็มิหุนยนต์ทำความสะอาดอยู่ในบ้าน

โอลิเวอร์หยุดตรงหน้าประตูห้องห้องหนึ่ง

“คุณคงคิดว่าบ้านไม่มีคนสินะ ผมไม่อยากจะจ้างคนในบ้าน
มากนัก เพราะรู้สึกว่ามันไม่เป็นส่วนตัว เลยเห็นจ้างพนักงาน
ไปกลับเอา คนทำความสะอาดกับคนครัวมาเข้ากลับเย็น...”

เขากล่าวและวางมือลงบนบานประตู “หลายคนอาจบอกว่า การ
จ้างคนนอกเข้ามาช่วยดูบัญชีหรือทำงานบ้านจะทำให้ความลับ
ของตระกูลรั่วไหล แต่สำหรับผม การมีคนในที่อยู่ทุกอย่างต่างหาก
ที่อันตราย เพราะสุดท้าย คนในที่มีข้อมูลทุกอย่างนั้นแหละ
จะหักหลังเรา”

โอลิเวอร์เปิดประตูแล้วนำโจเอลเข้าไปด้านใน ชายหนุ่ม
เห็นเสื้อผ้ามากมายเรียงรายอยู่บนราวแขวน จำนวนมากกว่า
เสื้อผ้าทั้งหมดของเขารวมกันแล้วคุณสาม บนพนักกับบนชั้น
ยังมีกล่องกระดาษอีกนับไม่ถ้วน ขุนนางยืนตัวตรงท่ามกลาง
สิ่งของเหล่านั้น มองหน้าเขา เอ่ยเสียงราบเรียบ “คุณคงสวม
เสื้อผ้าของผมได้ ผมจะเลือกกระดุมกับไท่ที่สีเข้ากันให้”

โอลิเวอร์ให้คำแนะนำกับเขาระหว่างที่เลือกเสื้อผ้า เสื้อเชิ้ต
สีขาว เสื้อกั๊กสีเข้มโทนเดียวกับกางเกงขายาว เสื้อนอกสีอ่อนกว่า

เจ้าของบ้านพลิกดูไปอย่างต้งอกต้งใจ ปากย้ำกำชับให้เขาไม่ตอบคำถามใดแก่ใครในสถานที่ซึ่งพวกเขากำลังจะไป ‘ผมเป็นผู้ติดตาม’ คือถ้อยคำที่ขุนนางกำชับให้ใช้ เส้นผมทรงหนุแหะ เพราะตัดเองของเขาถูกหวีเก็บขึ้นจนหมด เนื้อตัวถูกห่อด้วยเสื้อผ้าเนื้อดีไร้ปมด้ายระคายผิว สะอาดอย่างที่เขาไม่เคยคิดฝันว่าเสื้อผ้ามันจะสะอาดได้ ขุนนางพ่นน้ำหอมใส่ตัวเขา จับให้ยืนนิ่งๆ วางหมวกทรงสูงลงบนหัว พิณจมองแล้วยิ้ม เหมือนพอใจในผลงานของตน

แล้วคืนนั้น ประตูลูกโลกเบื้องบนก็เปิดออกต่อหน้าใจเอลรธมาฏุกเรียกให้มารับที่หน้าคฤหาสน์ โอลิเวอร์พำนกนอนขึ้นนั่ง เขาทำทางตื่นเต้น ชี้ชวนให้โจเอลดูนู่นดูนี่ไปตลอดทาง คุณชายดูจะสนุก เขาวางท่าราวกับโจเอลเป็นเพื่อนสนิทจากตระกูลใกล้เคียงกัน ซึ่งทำให้นักนอนรู้สึกแปลกๆ แต่ก็รู้สึกผ่อนคลายอยู่ในที ไม่นานนักรถม้าก็ไปถึงสถานที่ซึ่งท่านขุนนางออกคำสั่งไว้ ประตูรถถูกเปิดออก เจ้านายก้าวลงจากรถก่อนแล้วหันมาพยักหน้าให้เขาก้าวตามลงมา งานเลี้ยงจัดในคฤหาสน์ที่ใหญ่กว่าบ้านของชายคนนี้สักสิบเท่า ทั่วบริเวณประดับด้วยแสงไฟสีทอง เสียงเพลงบรรเลงอยู่ตลอดเวลา เป็นเสียงจากเครื่องดนตรีราคาแพง ให้เนื้อเสียงอ่อนหวานนุ่มนวลกว่าเครื่องดนตรีตามบาร์เหล่า ผู้หญิงสวยแทบลืมหายใจเดินสะบัดชุดกรุยกรายไปมา พวกเขายิ้มให้เขา ช่างต่างจากยามที่เขาเดินขอมข่อยอยู่ตามถนน แคมเปญจากตลาดเงินถูกยื่นเพิ่มแก้วแล้วแก้วเล่า “ดื่มช้าๆ” ชายขุนนางเตือน แต่เมื่อเขาให้ลดแก้วลง

สั่งให้เขายืนด้านหลังระหว่างที่ตัวเองพูดคุยกับคนอื่น

หญิงสาวคนแล้วคนเล่าเดินเข้ามาคุยกับคุณชาย พวกเขา
ยิ้มให้โจเอล เอียงใบหน้าอย่างมีจริต ถ้อยคำที่พวกเขาพูด
ล้วนเป็นข่าวลืออันไม่มีสาระ และโอลิเวอร์ก็ตอบเหมือนเพียงแค
่อยากให้บทสนทนาผ่านไป ชายหนุ่มคนแล้วคนเล่าเดินเข้ามา
คุยกับคุณชาย พวกเขายิ้มให้โจเอล เอามือล้วงกระเป๋าอย่าง
วางท่า ข้อความในการสนทนาเหมือนจะมีความสำคัญ แต่จริง ๆ
แล้วก็ เป็นเพียงการอวดตนเองไปเรื่อย ๆ และโอลิเวอร์ก็ตอบ
เหมือนเป็นหน้าที่ เพื่อให้การพูดคุยไม่เงียบ

การนิเทศ ใครบ้านไหนแต่งงานกับใคร เศรษฐีคนไหน
มีข่าวลือน่าบัดสี ร้านอาหารเปิดใหม่ได้พ่อครัวมาจากฝรั่งเศส
เลยนะ โอเปร่าและงานแสดงดนตรี บ่อนและการชักชวนให้
รินเหล้าเพิ่มอีก ค้าบ่นที่มีต่อชนชั้นปกครอง และบอกว่าอากาศ
ช่วงหลังช่างไม่น่าอภิรมย์ ควันจากการเผาถ่านหินพวกนั้น! แต่
ช่างเถอะ ตีมิวไนท์อีกแก้วสิ ว่าแต่คุณจะไปดูการแสดงละครเวที
วันเสาร์นี้หรือเปล่า ถ้อยคำไร้สาระเหล่านั้นไหลผ่านไปเรื่อย ๆ
ท่ามกลางบรรยากาศอันแสนระยิบระยับจนดวงตาพร่ามัว

ทุกอย่างที่นี้ราวกับฉากในโรงละคร สวยงาม หรรษา
สว่างไสว เหมือนโลกเบื้องใต้ไม่มีอยู่จริง ความยากจนข้นแค้น
ไม่มีจริง ความทุกข์และความลำบากไม่มีจริง แม้แต่ความตาย
ก็ไม่มีจริง

โจเอลหลับตาลง *หรือที่นี้ต่างหากที่ไม่มีจริง*

โอลิเวอร์เพิ่งจบการสนทนากับชายร่างท้วมท่าทางทรงภูมิ

คนหนึ่ง ทำทางเขาจะเป็นคนฉลาด แต่ความรู้ทั้งหมดอันตรธานหายไปสิ้นเมื่อผ่านไวน์แก้วที่สาม เมื่อชายคนนั้นผละจากไป คุณชายก็หันมาตะแคงใจเอล

“สนุกไหมวันนี้” เจ้านายถาม

“น่าตื่นเต้นดีครับ”

“มีคนชวนให้ผมไปต่อ” ขุนนางเอ่ย “คุณหน้าซีดมาก ถ้าคุณเหนื่อย วันนี้เราจะพอแค่นี้”

“ผมดูซีดเขียวตลอดเวลาอยู่แล้ว คุณน่าจะรู้ เมื่อคิดถึงอาชีพของผม...”

“ซี้อ ย่าพูดอะไร อาจมีคนได้ยิน” อีกฝ่ายปราม “อันที่จริงวันนี้ผมแค่อยากพาคุณมาดูอะไรสวยๆงามๆ” เขาปรายตาไปทางหญิงสาวกลุ่มหนึ่งที่แอบเมียงมองพวกเขาอยู่ “เพื่อคุณจะนอนหลับฝันดีหน่อย”

โอลิเวอร์หลับตาชั่วคราวลงเอ๋ยเบาๆ “แต่ที่ที่เราจะไปต่อจากนี้ อาจจะทำให้คุณฝันร้าย”

แล้วขุนนางก็ลืมหูลืมตา โจเอลเห็นแววตื่นเต้นในดวงตานั้น ระหว่างที่เจ้าของดวงตาพูดต่อ “ผมไม่ควรพาคุณไป แต่ผมพบความสนุกสนานชิ้นใหม่ในคืนนี้”

“อะไรล่ะครับ”

พวกเขาเฝ้าตากันอยู่ครู่หนึ่ง โจเอลสาบานได้ว่า ภายใต้น้ำภาวอันเรียบเฉย โอลิเวอร์กำลังสนุก ชายคนนี้จะชอบความตื่นเต้น ชอบอะไรใหม่ๆ และไร้ความกังวล การมีเงินตราและอำนาจทำให้คนเรานั้นใจในตัวเองได้มากขนาดนี้เชียววี

ชายหนุ่มนั้นก็สงสัยว่าเขาจะมีวันได้เป็นเช่นนี้บ้างไหม...

“การได้พาคูณมาเห็นสิ่งที่คุณไม่เคยเห็นทำให้ผมสนุกมากจริงๆ ผมเลยอยากจะพาคูณไปต่อ...ไปให้ลึกกว่านี้” ชุนนางหยุดพูดชั่วคราว “สถานที่ที่ผมจะไปต่อในคืนนี้ไม่ใช่ที่ที่จะเข้าไปได้ง่ายๆ คุณยังอยากเห็นมากกว่านี้ไหม หรือคุณอยากจะทำแล้วสำหรับคืนนี้”

โจเอลเงยหน้าขึ้น มองผ่านห้องโถงที่ระยิบระยับด้วยแสงไฟ จะงดงามยิ่งกว่านี้หรือ หรือว่าจะเปล่ากลางยิ่งกว่านี้ แต่บางอย่างในแวตตาของโอลิเวอร์เหมือนจะบ่งความนัย...

ว่ามันจะโสมมยิ่งกว่านี้

โอกาสเช่นนี้อาจไม่มีอีกแล้วในชีวิตของเขา ชายหนุ่มกลืนน้ำลาย พยักหน้า

“ผมพร้อมจะไป”

โอลิเวอร์พาเขาขึ้นรถเพื่อจะไปสู่งานเลี้ยงซึ่ง ‘ลึกลับกว่า’ ระหว่างที่อยู่ในรถ โจเอลถามตัวเองว่ารู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

เห็นได้ชัดว่าโอลิเวอร์ไม่ได้เกลียดชังเขา ชุนนางสนใจและถูกใจเพื่อนใหม่มาก...แต่ไม่ใช่ในฐานะมนุษย์ ตอนนี้โจเอลเป็นแค่ของเล่น หรือไม่ก็เป็นสัตว์เลี้ยงใหม่ของชายคนนี้ และโอลิเวอร์ก็อยากรู้ว่าสุนัขจะมีปฏิกริยาอย่างไรเมื่อมันได้ดมเหล่าแพงๆ หรือสวมชุดผ้าไหมหรือๆ

คนสูงศักดิ์กำลังสนุกสนาน ผู้ต่ำต้อยรู้สึกได้

เขาถามตัวเองว่ารู้สึกอย่างไรกับสถานะนี้ โจเอลก้มลงมอง

มือตัวเอง ถุงมือผ้าไหมสีขาวที่อีกคนยื่นให้สวมยังคงช่วยทำให้
เขาก่อน เขากำลังสนุกกับสิ่งที่ตนไม่เคยเห็น แต่ในขณะที่เดียวกัน
ความรู้สึกต้อยต่ำกว่าและการถูกปฏิบัติแบบนี้ก็ทำให้หงุดหงิดใจ
เล็กน้อย...

ชายหนุ่มถอดถุงมือออก ลองขยับนิ้วดูว่าความอบอุ่นยังอยู่
ในปลายนิ้วไหม และมันก็ยังอยู่ ถุงมือผ้าไหมคู่นี้ช่างอุ่นจริง ๆ
อุ่นกว่าถุงมือคูใดที่เขาเคยมีมาในชีวิต ถุงมือคู่อื่น ๆ ของโจเอล
ต้องมีรูขาดอยู่สักนิ้วหนึ่งเสมอ เขาเลยต้องเย็นนิ้วอยู่ทุกเมื่อ
เชื่อกัน ที่ต่างกันก็แค่ว่าคู่นี้จะขาดที่นิ้วไหนก็เท่านั้นเอง

“ทำไมคุณถึงจ้างแม่บ้านจากร้านหุ่นยนต์” โจเอลถามขึ้นมา
โดยไม่มีปี่มิชลู่

“แม่บ้านต่างจากพ่อครัว” โอลิเวอร์ตอบ “พ่อครัวจะอยู่
แต่ในครัว ไม่มีสิทธิ์จะสำรวจตรวจตราห้องอื่น แต่แม่บ้านนั้น
เลื่อนเข้าไปได้ทุกที่ เห็นทุกอย่าง รู้ทุกสิ่ง แม้แต่ในซอกหลืบ
ที่ลึกที่สุด ผมจึงไม่ต้องการมนุษย์ เมแกน... หุ่นที่คุณเห็น เธอ
ทำงานได้ดี ไม่พูดมาก ไม่วางท่ายั่วยวน ไม่เที่ยวคั่นหุ่นเปิดนี้
ดูเล่นเพื่อความสำราญใจ”

“คุณต้องการสิ่งที่ไร้ความเป็นมนุษย์?”

“ใช่” เนื้อหาคำตอบเย็นเยียบเท่าแวนดาสีฟ้านั้น

“นั่นที่คุณจ้างผมก็คงถูกคนแล้ว” สลิปเปอร์หลับตาลง

เขาเกลียดหุ่นยนต์ที่ดูเหมือนคนไม่มีผิดพวกนั้น พวกมัน
ทำให้เขาขย้อนแขง...

รู้สึกคลื่นไส้เพราะพวกมันหรือ?

เปล่า โจเอลคลื่นไส้เพราะตัวเอง

หุ่่นพวกนี้จะไม่สามารรถเคลื่อนไหวถ้าพวกมันไม่ได้รับกระแสไฟฟ้า มนุษย์เองก็เหมือนกัน ไม่สามารรถเคลื่อนไหวได้ถ้าหาก...ไม่มีเงิน

โจเอลไม่คิดว่าสิ่งสำคัญที่สุดของคนเราคือการนอนหลับในนิวเเองโกลมีข่าวเกี่ยวกับหมอมือดีที่ไม่เคยนอนมาหลายปีแล้วนับแต่สลีปน็อกถูกพัฒนาขึ้น นั่นหมายความว่าคนเราสามารถทิ้งการนอนหลับได้โดยสมบูรณ์แล้ว เขายอมรับว่ามนุษย์ต้องการอาหารและน้ำดื่ม แต่ทั้งหมดนั้นก็หมายถึงเงินไม่ใช่หรือ

เงินตราเป็นดังกระแสไฟของมนุษย์ทั้งหลาย การใช้เงินไม่ใช่ไฟฟ้า ทำให้เราต่างจากปัญญาประดิษฐ์เหล่านั้น แต่หลายครั้งเขาก็รู้สึกคล้ายกับว่า...ตนเองเป็นหนึ่งในพวกมัน

หนักนอน...แยกออกจากเผ่าพันธุ์มนุษย์ไปสู่ความเป็นหุ่นถูกเสียบสายไฟเพื่อแลกกับเงินตรา เพื่อจะมีชีวิตต่อไปเหมือนกับที่พวกมันเสียบสายไฟและเติมกระแสไฟฟ้าเข้าสู่ร่าง

ทุกครั้งที่เห็นพวกหุ่นยนต์ ชายหนุ่มมักกลัวว่ามันจะหันมามีให้ แล้วเอ่ยทักทายว่าเขาเป็นพรรคพวก บางทีพวกมันอาจจะรู้ก็ได้ว่าใครเป็นพวกเดียวกับมันบ้าง

ยังไม่รวมเรื่องที่ตัวเองรู้สึกแปลกแยกจากสังคมมนุษย์อยู่แล้ว ถ้าหากสังคมมนุษย์หมายถึงการมีชีวิตอย่างปกติและแสนสุขในโลกชั้นสูง สลีสเปอร์ก็คงอยู่ห่างจากจุดนั้นมาหลายไมล์ทีเดียว

โจเอลลืมตาขึ้นอีกครั้ง คราวนี้นัยน์ตาของเขาแห้งผาก

กว่าเดิม

โอลิเวอร์ไม่ได้ตอบทสนทนาอีก เขาเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่น “ที่ซึ่งเรากำลังจะไป...ผมไม่ได้ไปที่นั่นบ่อยนัก” ขุนนางเคาะมือกับต้นขาของตัวเอง “คนที่จะเข้าไปได้ต้องเป็นคนมีหน้ามีตาในสังคม คนอื่นอาจถามว่าคุณมาจากไหน คุณจำคำวิเศษที่เราตกลงกันได้ใช่ไหม”

“ผมเป็นผู้ติดตามของโอลิเวอร์ เลียม ฮิลสัน” โจเอลตอบ

“ดี ถ้าบริกรถามว่าเจ้านายของคุณจะรับอะไร บอกพวกเขาว่า วันนี้ผมไม่ดื่ม มีปัญหาสุขภาพนิดหน่อย” โอลิเวอร์หวัดสันจมูกตัวเอง

“เมื่อที่คุณดื่มมาเยอะ เม้าหรือ”

“เปล่า ผมไม่ดื่มที่นั่น ที่นั่นไวใจไม่ได้ ไม่รู้ว่าเครื่องดื่มสะอาดหรือเปล่า อะไรก็อาจเกิดขึ้นได้ในที่แบบนั้น คุณเองก็เหมือนกัน ทางที่ดีอย่าแตะต้องน้ำอะไรที่พวกเขายื่นให้จะดีกว่า”

เสียงตอนคุณชายพูดคำว่า สะอาด ฟังดูแปลกๆ ทำให้ผู้ฟังรู้ได้ว่าเขาไม่ได้หมายถึงสิ่งสกปรกจำพวกผงฝุ่น แต่หมายถึงยาพิลึกๆ มากกว่า

ขุนนางมองหน้าคู่สนทนา “ผมรู้ว่าคงไม่ต้องพูดเรื่องนี้ แต่...เราจะไม่ซื้ออะไรที่นั่น ตกลงไหม”

โจเอลไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายกำลังพูดเรื่องอะไร แต่เขาก็ตอบไป “ตกลงครับ”

รถม้าจอดที่หน้าโรงโอเปร่าเก่าซึ่งปิดทำการไปแล้ว ตัวอาคาร
อยู่สูงจากพื้นถนน มีบันไดหน้าตึกกว้างเท่าความกว้างของอาคาร
ทอดขึ้นไปลิบกว่าชั้น ถัดจากบันไดนั้นไปเป็นอาคารหินอ่อน
ที่สร้างอย่างหรูหราแต่ทรุดโทรมลงไปมากแล้ว สีของอาคารดู
เทาหะมึนในยามราตรี โอลิเวอร์ขยับมือไปมาคล้ายกังวลใจ
เล็กน้อย ก่อนจะจួយไม้เท้าที่วางพิงไว้ แล้วพยักหน้าให้ผู้ติดตาม

พวกเขาลงจากรถ เดินขึ้นบันไดมุ่งเข้าสู่ตัวอาคาร
มีเศษขยะสองสามชิ้นปลิวอยู่บนพื้น ชุนนางเดินตัวตรง
คอเชิดสูง พานักนอนผ่านห้องจำหน่ายตั๋ววิ่งเข้าไปสู่ห้องแสดง
โอเปร่า บริเวณด้านหน้าไม่มีวีแววของสิ่งมีชีวิตใด ผุนจับหนา
บนป้ายโฆษณาและโต๊ะจำหน่ายตั๋ว เป็นเขตเมืองชั้นบนที่ถูกเมือง
ชั้นล่างกลืนกินจนสิ้นชีวิต

“ทว่าเมื่อผ่านม่านกันที่ทำได้ด้วยผ้าไหมหนาหนักเข้าไป โจเอล
ก็ได้รู้ว่า เมืองชั้นบนซึ่งสูงยิ่งกว่าที่เขาได้เห็นมาเมื่อหัวค่ำ ได้
แอบซ่อนอยู่ที่ใต้ภาพลักษณ์นิวมเองไกลล่งที่ผุพังนั้น

หลังม่านหนาหนักซึ่งแขวนกันทางเข้าไว้ มีทางเดินเล็ก ๆ
มืด ๆ ทอดตัวไปสู่ประตูใหญ่บานหนึ่ง ในบริเวณทางเดิน
นั้นมีชายในชุดสูทสีดำสามคนยืนประจำการอยู่ พวกเขาพากัน
โค้งตัวอับรับทั้งสองเมื่อโอลิเวอร์แหวกผ้าม่าน

“นี่คนติดตามของผม” ชุนนางแนะนำโจเอล ชายสามคน
นั้นพยักหน้า

“การประมูลกำลังจะเริ่มแล้วครับ” พนักงานต้อนรับเอ่ย
และพาพวกเขาเดินไปยังประตูไม้บานคู่ขนาดใหญ่โตซึ่งเป็น

ทางเข้าห้องชมโอเปร่า โจเอลสังเกตเห็นว่ามีมือจับทองเหลืองบนบานประตูถูกขัดจนเงาวับ เนื้อไม้ก็ได้รับการดูแลอย่างดี ด้านนอกที่ผู้ฟังนั้นเป็นเพียงม่านพรางตัวที่ช่วยปกปิดความลับภายใน

ในห้องมีเก้าอี้ตั้งเรียงกันเป็นแถว แถวหลังสุดอยู่สูงและค่อยๆ ไหลระดับต่ำลงไปจนถึงหน้าเวที พนักด้านซ้ายและขวามีระเบียบยื่นออกมาข้างละสามแห่ง สำหรับให้ผู้ชมกิตติมศักดิ์ได้นั่งดูการแสดงอย่างเป็นทางการ รอบห้องตกแต่งด้วยพรมหนา สีแดง เทียนสีทอง และผ้าไหมสีเงิน ผู้คนในชุดหรูหราเดินขวักไขว่ทั่วไปหมด บางส่วนสวมหน้ากากเพื่อปกปิดตัวตน แต่บางส่วนก็เปิดเผยโฉมหน้า เดินทักทายเพื่อนเก่า โอบไหล่กันด้วยท่าทางร่าเริง

โอลิเวอร์ก้มหัวทักทายหญิงสาวในชุดสีส้มอ่อนคนหนึ่ง ก่อนจะเดินไปหาที่นั่ง ชูนางกวักมือเรียกให้คนติดตามนั่งลงข้างๆ

โจเอลสังเกตเห็นนายจ้างของเขาดูสงวนท่าทีกว่าในงานเลี้ยงเมื่อครู่อย่างเห็นได้ชัด “คุณดูไม่ค่อยสบายใจ” สตีปเปอร์กล่าว “ผมไม่ค่อยชอบที่นี่ แต่หลายครั้งผมก็ได้หนังสือหายากจากงานนี้” เขายกขาขึ้นไขว่ห้าง “ความจริงผมอยากจ้างตัวแทนให้คอยเข้ามาหาของให้ แต่งานนี้เข้าได้เฉพาะคนที่เคยเห็นหน้าค่าตากันในวงสังคมเท่านั้น ผมเลยต้องมาเอง”

“คุณกำลังบอกว่า คนเฝ้าประตูรู้จักคนในแวดวงทุกคน และคอยคัดเลือกว่าจะให้ใครเข้ามาได้หรือไม่ได้”

“ใช่ครับ” ขุนนางพยักหน้า “ถ้าไม่ใช่คนที่เห็นว่าคู่ควรก็จะถูกพาออกไป”

ทันใดนั้น ขุนนางก็เสียบเสียงลง...

ชายชราคนหนึ่งเดินผ่านเก้าอี้ของพวกเขาไป เขามีอายุประมาณเจ็ดสิบปี ผมเปลี่ยนเป็นสีขาวยหมดแล้ว มือถือไม้เท้าเหมือนโอลิเวอร์ แต่ใช้ในการช่วยพยุงตัวมากกว่าประดับร่างกาย ชายคนนี้สวมชุดสูทสีเทาอ่อนที่ตัดเย็บอย่างประณีต ใบหน้าของเขาดูใจดี เหมือนคนชั้นสูงประเภทที่จะยอมยืมให้โจเอลหากเดินสวนกันตามท้องถนน

ที่เดินตามหลังชายคนนั้นมาคือหญิงสาวสองคนในชุดซึ่งตัดเย็บอย่างเรียบๆ แต่ดูออกว่าถูกตัดโดยช่างฝีมือ อายุของพวกเขาเกินวัยรุ่นตอนปลายไปแค่เล็กน้อย อ่อนวัยเกินกว่าจะเป็นลูกสาว โจเอลมองหน้าของพวกเธอทั้งสอง และเห็นว่าพวกเธอมีใบหน้าที่เหมือนกัน

ฝาแฝดนั้นหรือ?

ชายคนนั้นเดินลงไปจนถึงที่นั่งแถวหน้าสุดติดเวที แล้วก็นั่งลงโดยมีหญิงสาวสองคนนั่งขนาบข้าง

“ฉันแปลว่าวันนี้คงจะมีนั่นสินะ” โอลิเวอร์เปิดปากพูดต่อ “ปกติผมไม่ชอบเลย” เขาหันมาสบตาโจเอล “แต่นับว่าดี ผมอยากให้คุณได้เห็นสิ่งนี้แหละ”

ไฟหรี่ลง ผู้คนที่เดินทักทายกันเริ่มหาที่นั่ง ในโรงละครมีที่ว่างมากพอจะให้ทุกคนนั่งห่างๆ กระจัดกระจายกันได้ รอบๆ เก้าอี้ของพวกเขาทั้งสองปราศจากผู้ชมอื่น ซึ่งโอลิเวอร์บอกว่า

“นับว่าเป็นเรื่องที่ดี” ไม่ถึงสิบนาทีต่อมา ชายร่างผอมเล็กแต่งกาย
สุภาพคนหนึ่งก็เดินขึ้นมาบนเวทีและกล่าวทักทาย

“สวัสดิ์ท่านสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี เดอะเนมเลส
ขอต้อนรับท่านทั้งหลายเข้าสู่ค่ำคืนนี้ เรามีสินค้าหลายอย่างที่
เชื่อว่าท่านจะสนใจ”

“เนมเลส” นักนอนหันไปถามโอลิเวอร์ “แต่คนส่วนใหญ่
ก็เปิดเผยใบหน้าครับ”

ขุนนางพยักหน้า “สมาคมไร้นามไม่ได้หมายถึงลูกค้านิรนาม
แต่หมายถึงตัวสมาคมเอง วันแรกที่เปิดทำการ เป็นสมาคม
ที่ยังไม่ได้ตั้งชื่อ และมันก็เป็นแบบนี้มาจนถึงวันนี้”

“สินค้าชิ้นแรกที่จะนำมาแสดงกันในวันนี้ คือโทโบราณ
ที่ได้มาจากประเทศอาณานิคม” พิธีกรกล่าว เขาไม่ได้ใช้เสียง
สูงต่ำนำต้นต้นเหมือนพวกนักมายากลบนเวที แต่พูดด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบ ฟังดูน่าเชื่อถือ

ชายสองคนเข็นรถเข็นคันหนึ่งออกมาจากฉากหลัง เมื่อ
เปิดผ้าที่คลุมตัวรถออกก็เห็นโทโบราณใบหนึ่งตั้งอยู่ในกรอบ
กระจกทรงสี่เหลี่ยม

“ชาวเผ่าเชื่อกันว่าของชิ้นนี้ตกทอดมาตั้งแต่ยุคแรกที่ชนเผ่า
เริ่มบูชาเทพเจ้า...” ชายบนเวทีเริ่มอธิบายรายละเอียดของสินค้า
โอลิเวอร์หันมาอธิบายให้โจเอลฟัง “พวกเขารับของพวกนี้
มาจากหลาย ๆ ทาง ทั้งทางที่ถูกกฎหมายและทางที่ไม่...”

เมื่อบรรยายรายละเอียดของสินค้าชิ้นแรกจบลงพิธีกร
ก็เอ่ยถามว่า “หากมีท่านใดสนใจสินค้า กรุณายกมือขึ้นด้วยครับ”

หญิงสาวคนหนึ่งยกมือในถุงมือสีขาวยาวถึงศอกของเธอขึ้น และเสนอราคา ไม่นานก็มีสุภาพสตรีท่าทางสูงศักดิ์อีกคนหนึ่ง ล้วงราคาด้วย การประมูลดำเนินไปเรื่อยๆ

“คุณสะสมหนังสือเก่าหรือครับ” สตีปเปอร์ถาม

“หนังสือและภาพวาด” โอลิเวอร์ตอบ “บางครั้งผมก็ประมูล เพื่อนำไปขายต่อ”

“เป็นอาชีพ?”

“เป็นงานอดิเรก ผมมีเงินมากพอจะไม่ต้องประกอบอาชีพ” ซุนนางตอบอย่างสงบนิ่ง คงไม่รู้ตัวแม่แต่น้อยว่าที่พูดออกมานั้น นำหมั่นไส้ขนาดไหน

การประมูลสินค้ายังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ มีทั้งภาพเขียน ของคิลิปินที่ตายไปแล้ว ซึ่งพิธีกรย้ำหลายครั้งว่าสมาคมไร้นาม จะไม่รับประกันว่าเป็นของแท้หรือไม่ ตราประทับหยกของซุนนาง จีนโบราณ และอัญมณีที่อ้างว่าเป็นของราชวงศ์สเปน จนกระทั่ง ใกล้จะรุ่งเช้าเต็มทน รถเข็นคันใหญ่กว่าเดิมก็ถูกเข็นขึ้นมาบนเวที

โอลิเวอร์หันมามองหน้าผู้ติดตาม “ดูนะ...”

พนักงานเปิดผ้าคลุมออก สิ่งที่อยู่ใต้นั้นคือกรงที่ขังมนุษย์ เอาไว้